

D

59961

25

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LETNIK XXXVII
SEPTEMBER 1970

LA VIDA
ESPIRITUAL

La Iglesia quiere evangelizar a los pobres

Tercer mundo, familia y sacerdocio han sido algunos de los temas tratados por el cardenal Marty, arzobispo de París, durante una reciente entrevista ante la cámaras de televisión.

Después de haber recordado que en el Sínodo del año pasado él mismo había propuesto el sacerdocio, la fe y los sacramentos y el tercer mundo como temas que se debían profundizar, el cardenal declaró que, actualmente, considera el tema de los pueblos en vías de desarrollo como el problema número uno.

“Sobre todo, nosotros, los cristianos —dijo el cardenal francés— debemos esforzarnos por vivir la dimensión universal de la justicia y de la caridad. La Iglesia conseguirá la extensión universal del Evangelio en la medida en que éste llegue a los más pobres.”

El cardenal Marty se formuló, mas adelante, esta pregunta: “¿Nosotros, los ricos —ricos como personas y como países— seríamos capaces de aceptar la pobreza para ayudar a los que son más pobres que nosotros?”

Por lo que respecta a la familia, el cardenal de París constató que las relaciones humanas en el interior del hogar, pasan por un momento difícil a causa de las transformaciones económico-sociales, a causa del problema de la vivienda, del trabajo, de los transportes y de otros factores.

Finalmente, el purpurado afrontó el problema de ciertas protestas clamorosas llevadas a cabo por algunos grupos de sacerdotes, poninedo en relieve las graves repercusiones que determinadas actitudes de los sacerdotes tienen entre los fieles.

Estos pueden llegar a perder la fe en sus pastores.

Después de afirmar que el diálogo entre la jerarquía y el clero debe ser cada vez más profundo, el cardenal Marty declaró que en determinadas circunstancias hay que tomar decisiones precisas en orden a mejorar el servicio al pueblo cristiano. Y este servicio lleva consigo dolorosas renunciaciones. “La renovación de uno mismo no se realiza abandonando la casa.”

duhovno življenje

UVODNIK	Pavel VI. je govoril o prihodnosti Cerkve ..	514
VPRAŠANJA SODOBNA	Razgovor s pisateljem K. Mauserjem	517
	Vprašanje prehrane na svetu	525
	Fulton Sheen — škof TV — v Buenos Airesu	526
	Nasilje: edina rešitev?	528
	Dve vprašanji in dva odgovora	541
	Vprašanje lakote na svetu	571
BOGOSLUZJE	Nedelja — dan božje besede	520
	Razmerje med Bogom in človekom	532
	Molitveni namen	567
RAZNO	Novi člani Papeške akademije	519
	Prvič v zgodovini se je zgodilo	536
	Tako je govoril škof Slomšek	576
ZA MLADINO	Soncu naproti	545
	Pismo pisatelja Mauserja	546
	Skregala sta se	548
	Mladinska pošta	549
	Moja zgodba	551
V DRUŽINI	Pet minut razmišljanja	554
	Nemirna in uporna mladina	555
ROMAN	Ribičeve sandale	561
NOVICE	Svetovne novice	524, 531, 568
	Slovenci po svetu	570
	Novice iz Slovenije	572
	Med nami v Argentini	574

Leto XXXVII.
Številka 9

September 1970
Setiembre Nº 9

PAVEL VI. JE GOVORIL O PRIHODNOSTI CERKVE

Na dan pred Janezom Krstnikom so v Rimu prisotni kardinali voščili papežu za god. Po nagovoru kardinala dekana kardinalskega zbora Tisseranta je spregovoril Pavel VI. in se jim za voščilo zahvalil. „Ob tej priliki, bi rad — je dejal — z vami skupaj obrnil pogled v prihodnost.

Nato je govoril, da je naloga Cerkve „pripravljati pot Gospodovo“. Ob zadnjem koncilu je Cerkve na poseben način pokazala, da hoče biti prisotna v sedanjem spreminjajočem se svetu. Ta naloga je pa tako velika, da morajo pri njej sodelovati vsi verniki, vsak na svojem mestu. Vsi morajo biti pripravljeni na spremembo določenega mišljenja in gledanja, pa tudi ravnanja.

Pet let po koncilu

Za izvedbo koncilske obnove je papež prilagodil organe sv. sedeža, počenši s kongregacijo za ver-

ski nauk, pri kateri je ustanovil teološko komisijo. Od nje veliko pričakuje. Pomagala naj bi Cerkvi najti krščansko presojo premnogh stvari v sodobnem življenju.

S pomočjo liturgičnega sveta so bile določene smernice za današnjemu času primerno bogoslužje. Škofovske konference te smernice izvajajo vsaka na svojem področju in jih prilagajajo razmeram. Sodelovanje škofovskih konferenc in sv. sedeža, ter koordinacijskih organov krajevnih Cerkva in Cerkve v Rimu, je eden najlepših sadov pokoncilskega dela. Škofovska sinoda s svojimi sestanki in delovanjem njenega stalnega sveta v Rimu to sodelovanje dela še vidnejše in uspešnejše.

Poleg tega je treba omeniti še sodelovanje številnih škofov, ki se od časa do časa udeležujejo posvetovanj te ali one kongregacije in sodelujejo v raznih študijskih komisijah. Že v več primerih se je pokazal sad tega skup-

nega dela, posebno pri izdelavi temeljnih smernic določenih področij cerkvenega delovanja.

Komisija za revizijo cerkvenega zakonika pridno pripravlja vsebino novih kanonov. Nekatera poglavja bodo kmalu dobili škofje v premislek, da povedo še svoje mnenje o njih.

Stiki z bratskimi Cerkvami se lepo razvijajo: nedavno je bil pri papežu armenski „katholikos“ Vasken, prišlo je tudi do srečanj raznih škofov z nekatoličani. Cerkev si prizadeva za večjo povezavo z nekristjani: mohamedanci, Judi,

budisti in za pogovor z zagovorniki modernega humanizma.

Cerkev — misijonarska

Papež je nato omenjal svoje potovanje na Daljni vzhod. Iz Rima bo odsoten dalj časa kot kdaj doslej. Potrebno pa se mu zdi, da na nov način izvršuje svoje poslanstvo in tako poživlja delo Cerkev v Aziji in Oceaniji.

Cerkev je v bistvu misijonarska in mora biti delo škofov, duhovnikov in laikov misijonarsko. Kristjani moramo nujno prispevati

**Francoski kardinal
Jean Villot,
papežev
državni tajnik**

svoj delež za razvoj premalo razvitih dežel in za ohranitev miru. Niso dovolj besede, ampak je treba dejanj. „Mladina v svetu ne veruje več v lepe besede.“

Papež se je spet obrnil na voditelje držav, posebno na voditelje mednarodnih ustanov, naj vse store, da bodo človeštvo rešili vojne s sklenitvijo potrebnih dogovorov. Moralna načela in bratstvo vseh ljudi naj vladata nad sleherno koristjo posameznikov.

Vse prizadevanje za koncilsko obnovo pa bo zaman, če se ne bomo z novo močjo in obnovljeno mladostno silo predali oznanjevanju evangelija, ki je Cerkvi izroččen. Ali jim bomo zmožni posredovati vero ljudem v vrtincu sedanjih zmešnjav in tokov? Ali jim bomo zmožni pokazati vedno mladi in privlačni obraz Kristusa Odrešenika? Ali bomo zmožni zbuditi v laikih njihovo zavest odgovornosti? Sedaj je vrsta na nas, da napišemo novo stran krščanske zgodovine.

Dialog odreševanja

Dialog odreševanja moramo raztegniti na ves svet, kakor pravi sv. Pavel: „Vsem sem postal vse.“ Trdna v veri, nezlomljiva v upanju in polna ljubezni brez meja stoji Cerkev nasproti starim veram in nasproti največjim človeškim problemom ter nasproti najnovejšim ideologijam. Prinaša jim svojo skrivnost in svoj zaklad, ki nista v odlični organizaciji ali preizkušeni tehniki, am-

pak sta „seme, kvas, sol in luč.“ Cerkev govori o resnici, pravici, svobodi, napredku, slogi, miru in človečnosti. Novemu človeku, ki se poraja v teh zadnjih desetletjih 20. stoletja, od najstarejših pokrajin Evrope do širnih in skrajnih meja Azije, Cerkev prinaša Kristusovo luč odrešenja, moč njegove prisotnosti, ogenj njegove ljubezni, trdnost njegove besede.

„To je prihod Cerkve in s svojim skromnim delom hočemo z brezmejnim upanjem ponižno in odločno to prihodnost uresničiti,“ je končal papež.

Predno je pisatelj Karel Mauser zapustil Slovence v Argentini, mu je urednik „Duhovnega življenja“ stavil razna vprašanja, na katera je naš dragi gost iz ZDA v pismu takole odgovoril.

Kakšni so bili vaši vtisi, ko ste stopili na argentinska tla? Na splošno? Posebej v slovenskem življenju?

Lepi. Argentinski človek se mi je zdel zelo vljuden. Edina stvar, ki je nisem mogel razumeti, je promet v Buenos Airesu. V njem nisem mogel videti reda. Za naše pojme je nemogoč. Kar pa se tiče slovenskega življenja tam, je od blizu gledano preseglo moje pričakovanje. Nisem mislil, da je toliko močnejše od našega. Prepričan sem, da je osrednja organizacija, ki jo imate vi, močan steber slovenskega življenja v Argentini. Te mi nismo znali izoblikovati. Poskušala je v to smer Līga, priredila v ta namen tudi pravila, vendar ni uspelo.

Kako ste doživeli zadnje mesece revolucije v Sloveniji in prve po njej?

Veroval sem z vsemi drugimi, da komunizem ne more obstati. Ko so nas Nemci 3. maja, po izidu Slovenca, zaprli v Jugoslovanski tiskarni, sem slutil, da je zadnje upanje pokopano. Bolan sem se z ženo, ki je nosila prvega otroka, privlekel do Kranja, bil aretiran

RAZGOVOR

S

PISATELJEM

MAUSERJEM

takoj, ko so partizani prišli v mesto in kot hlapec v Trbojah preživel čas do srede decembra. Ko so izselili očeta in mater, so me z ženo in mesec starim otrokom na črno poslali v Področje, odkoder so me Angleži takoj drugo jutro poslali nazaj na Jesenice. Mejo sem nato prestopil pri Hodošu in prišel na Madžarsko v vasico Salafo, od tam preko Monoštra in Ženavcev prišel v Avstrijo.

Kdaj ste začeli pisati?

Na gimnaziji v Kranju in sicer v sedmi šoli. Pesmi, ki niso bile prida. Ko sem nato nekaj boljših poslal uredniku dijaškega lista Mentor dr. Jožu Lovrenčiču, me je povabil na razgovor, me navdušil in nakazal prvi honorar. Pričel sem pisati za Mentor, za Vrtec, ki ga je urejal g. Ločniškar in pozneje kot bogoslovec za Našo Zvezdo.

Ali bosta Silva in Žalar živela še naprej, ne pod bičem, ampak v svobodi?

Mislím, da živita vsepovsod, kjer žive slovenski ljudje.

Čeprav idealizirana, predstavlja človeka, ki jih je še veliko med nami. V Argentini, v Ameriki, v Avstraliji, na evropskih tleh. Nosilci svobode nikoli ne umrjejo.

Ali nameravate kdaj opisati taboriščna leta?

Rad bi jih in nekoč sem že po-

skusil. Pričel sem pisati Leseno mesto. Morda je bil tisti čas tedaj še preblizu. Nekoč nemara spet poskusim.

Kakšne so po Vašem mnenju naloge slovenskega izobraženca v tujini?

Prva in največja — ostati povezan z ljudmi. Izobraženec, ki misli, da je zavoljo svojega znanja več kot drugi, se od ljudi odrezuje. Duhovna visokost, čeprav morda ni napuh, je vendar eden naglavnih grehov. Odbija ljudi in je mnogokrat vzrok, da med preprostimi ljudmi in izobraženci nastaja prepad. Glavni vir, glavni dotok za zdravo emigracijsko življenje je v trdni povezanosti izobraženstva s preprostimi ljudmi. Prvi in zadnji bodo narodnostno veliko prej umrli, če tega ne bo. Zlasti izobraženci, ki so zrasi v emigraciji, bi se morali tega zavedati. Na čudovit način namreč vežejo dva svetova. Tega, iz katerega smo izšli starejši, s tem novim, v katerem zdaj vsi živimo. Obojega smo potrebni.

Posebna naloga vseh izobražencev, posebno mladih, pa je: v otrokih vzbujati spoštovanje in ljubezen do rodne besede. Nič bolj ne potlači otroka kakor to, če vidi, da izobražen človek noče govoriti več slovensko. Tedaj se otroku zdi, da beseda vendar ni taka dobrina, da bi se bilo vredno zanjo mučiti. Ko ta vrednota ugasne v otroku, je nihče več ne prižge.

NOVI ČLANI PAPEŠKE AKADEMIJE

Pavel VI. je imenoval dvanajst novih članov Papeške akademije znatnosti. Ti člani so:

Georges Chaudron, profesor kemije na vseučilišču Sorbona v Parizu, za stolico št. 52 namesto umrlega akademika Theodora von Karman.

Christian de Duve, profesor biokemije na univerzi Lovaina in na univerzi Rockefeller v New Yorku, za stolico št. 17, namesto rajnega akademika Gaetana Artura Crocco.

Fritz Feigl, ravnatelj laboratorija za raziskavanje ministrstva za poljedelstvo v Río de Janeiro, za stolico št. 54, ki jo je imel rajni akademik Henrik Pistolesi.

Peter C. C. Garnham, profesor zdravniške prazoologije na vseučilišču v Londonu in ravnatelj zdravstvene šole in tropikalne medicine v Londonu, za stolico št. 19, namesto rajnega akademika George Dal Paz.

Wolfgang Gentner, ravnatelj zavoda Max Planck za atomsko fiziko v Heidelbergu, za stolico št. 42, namesto umrlega akademika Viktorja Francis Hess.

George Joakimoglou, predsednik Stalnega osrednjega sveta za narkozo v Ženevi, za stolica št. 18, namesto rajnega akademika Giordano Giacomello.

Rudolf Mössbauer, ravnatelj fizičnega oddelka in vodja politeh-

ničnega zavoda v Monakovem, prejel 1961 Nobelovo nagrado za fiziko, za stolico št. 70, namesto rajnega akademika Sir Edvarda Viktorja Appleton.

Mauro Picone, profesor matematične analize na vseučilišču v Rimu, za stolico št. 37, ki jo je imel rajni akademik msgr. Georges Lemaitre.

Marcel Roche, predsednik Narodnega sveta za znanstvena in tehnična raziskavanja v Caracasu, za stolico št. 34, namesto rajnega Otona Hahn.

Robert Stoneley, profesor geofizike na vseučilišču v Pittsburgu, za stolico št. 59, ki je pripadala rajnemu akademiku Feliksu Andries Vening Mainesz.

Albert Szent-Györgyi, ravnatelj zavoda for Musele Research Woods Hole, Massachussets, prejel leta 1937 Nobelovo nagrado, za stolico št. 44, namesto rajnega akademika barona Alberta Edvarda Michotte van der Benk.

Hans Tuppy, profesor biokemije na dunajski univerzi, za stolico št. 8, namesto rajnega akademika Niels Bohr.

Z imenovanjem novih članov je dobila Akademija še bolj vesoljni značaj in še bolj odgovarja svojemu namenu.

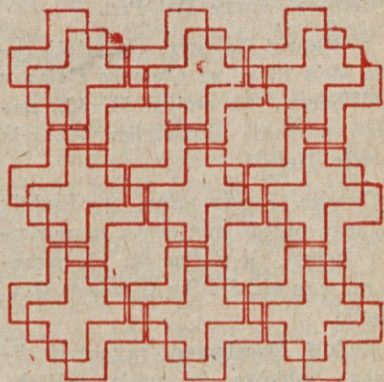
Vsem članov Papeške akademije znanosti je 62. Od teh jih je dobilo 15 Nobelovo nagrado.

NEDELJA — DAN BOŽJE BESEDE

Posvečevanje nedelje je že v stari dobi obsegalo dve reči: božjo službo in počitek od dela. Glavna stvar pri nedeljskem posvečenju pa je bila božja služba, sveta maša. Ko je prvotna gorečnost začela pojemati, je Cerkev vernike opominjala, da naj hodijo k sveti maši in je kaznovala tiste, ki se je niso udeležili. Sinoda v Elviri, v Španiji, (ok. l. 300) veli: „Če kdo v mestih tri nedelje ne pride v cerkev, se mu za kazen za nekaj časa prepove sveto obhajilo“. Apostolske konstitucije iz 4. stoletja ukazujejo, da naj gospodarji v nedeljo in v praznike puste svojo služinčad k božji službi. Ker so ponekod verniki izostajali od gotovih delov maše, je sinoda v Agdi na južnem Francoskem, leta 506 posebej ukazala, da morajo verniki v nedeljo biti pri celi maši. V poznejših časih je Cerkev dolžnost nedeljske maše pogosto poudarjala in jo v kanonu 1248 svojega zakonika uzakonila.

Višek nedeljskega posvečevanja je bila že od prvih početkov evharistična daritev, sveta maša, ki ima že od najstarejše dobe dva sestavna dela: besedno bogoslužje in evharistično bogoslužje. Oba dela sta tako tesno povezana, da sestavljata eno samo bogoslužno dejanje. Zadnji cerkveni zbor zato živo spodbuja dušne pastirje, naj pri verskem pouku vztrajno uče vernike, naj se udeležujejo celotne maše, zlasti ob nedeljah in zapovedanih praznikih. (KB 56).

Božja beseda in evharistija sta torej temeljna elementa, zaradi katerih se obhaja nedeljski bogočastni shod. Takole pravi Koncilska konstitucija o svetem bogoslužju: „Ta dan se morajo verniki zbrati, da se ob poslušanju božje besede in z udeležbo pri evharistiji spominjajo trpljenja, vstajenja in poveličanja Gospoda Jezusa ter se zahvalijo Bogu, ki jih je prerodil za živo upanje po vstajenju Jezusa Kristusa od mrtvih (1 Petr 1, 3)“. (KB 106).

Tako je torej nedelja, spominjski dan Kristusovega vstajenja, tudi dan božje besede.

Važnost in pomen božje besede

Od začetka človeškega rodu se Bog v svoji očetovski ljubezni razodeva ljudem poslužujoč se človeške govornice. Z Adamom in Evo se pogovarja v raju, potem pa govori ljudem mnogokrat in na mnogotere načine po očakih in prerokih. (Hebr 1, 1). Ko se dopolnijo časi, od vekomaj določeni za naše odrešenje, se učloveči božji Sin, večna Beseda Boga Očeta, in skozi tri leta govori ljudem besede življenja. Oznanjevanje božje besede ima Gospod Jezus za poglavitno nalogo in dolžnost svojega zveličavnega poslanstva in tudi za prvo dolžnost svoje Cerkve. V tem spoznanju naroča apostolom pred svojim vnebohodom: „Pojdite in učite vse narode“ (Mt 28, 19).

Cerkev se te svoje prve dolžnosti od vseh početkov živo zaveda in skozi vsa dolga stoletja svojega obstoja božjo besedo neutrudljivo oznanja vsem ljudem, vseh narodov in rodov in jezikov. V konstituciji o božjem razodetju koncil takole o tem uči: „Kar je Bog razodel v zveličanje vseh narodov, je z največjo dobrotljivostjo tako uredil, da ostane za vedno neokrnjeno in pride do vseh rodov. Zato je dal Kristus Gospod, v katerem se dopolnjuje vse razodetje božjega veličastva, apostolom zapoved,

naj evangelij, ki ga je, prej objubljenega po prerokih, izpolnil in z lastnimi usti objavil, vsem oznanjajo kot vir vse zveličavne resnice ter nramnega življenja in jim tako delijo božje darove. To so zvesto izvrševali apostoli, ki so z ustnim oznanilom, z zgledi in uredbami izročili, kar so sprejeli iz ust, razgovora in del Jezusa Kristusa, ali pa so se naučili iz navdiha Svetega Duha, kakor tudi apostoli in apostolski možje, ki so po navdihu istega Sv. Duha zveličavno oznanilo zapisali. Da bi se pa evangelij za vedno ohranil v Cerkvi neokrnjen in živ, so apostoli zapustili naslednike škofe in jim izročili svoje učiteljsko mesto... Tako se mora po nepretrganem nasledstvu do konca časov ohraniti apostolsko izročilo, ki je na poseben način izraženo v navdihnjenih knjigah. Zato apostoli opominjajo vernike, naj se držijo izročil, ki so jih prejeli, bodisi po govoru bodisi po pismu, in naj se borijo za vero, ki jim je bila enkrat izročena... Kar pa so apostoli izročili, obsega vse tisto, kar naj bi pospeševalo sveto življenje božjega ljudstva in pomnoževalo vero. In tako Cerkev s svojim naukom, z življenjem in bogočastjem trajno ohranjuje in vsem rodovom posreduje vse, kar je sama, vse, kar veruje“ (KR 7-8).

Bogoslужje besede

Ko je Bog sklenil svojo zavezo z izraelskim ljudstvom, mu je najprej razglasil svojo postavo, na

katero je ljudstvo odgovorilo: „Vse bomo storili, kar nam je Gospod zapovedal“ (2 Moz 24, 7). Nato pa je Mojzes zavezo potrdil s kropljenjem in izlivanjem krvi darovanih živali. Tudi nova in večna zaveza, ki jo je sklenil Kristus z odrešenim človeštvom, je potrjena z njegovo krvjo, ki se preliva v odpuščenje naših grehov v daritvi sv. maše. Pa kakor v stari zavezi naj tudi v novi pred skrivnostnim prelivanjem krvi božjega Jagnjeta božje ljudstvo posluša objavo novozavezne božje postave, zlasti svetega evangelija, ki nas spominja vsega, kar je naš Gospod in Zveličar govoril in storil za naše odrešenje. Brez tega oznani bi bila sveta maša nepopolna. To so že apostoli spoznali in se v sveti maši evharistično bogoslužje že od najstarejših časov uvaja z bogoslužjem besede, ker v svetih berilih poslušamo preroke in apostole, v evangeliju pa samega Gospoda Jezusa, ki je tedaj duhovno, pa resnično med nami pričujejoč.

V obnovljeni mašni liturgiji se nam zakladi božje besede nudijo v večji meri kot prej. Koncil določa glede tega: „Da bo vernikom bolj bogato pripravljena miza božje besede, naj se bolj na široko odpro zakladi sv. pisma, tako da bodo v določenem številu let ljudem prebrani odličnejši deli sv. pisma“ (KB 51).

Svetim berilom je že od prvih časov dalje sledila homilija — pridiga, v kateri mašnik, ki predse-

duje kot Kristusov služabnik svetemu zboru, božjo besedo razloži in jo obrne na praktično krščansko življenje. Koncil naroča glede tega: „Močno se kot sestavni del bogoslužja priporoča homilija, v kateri se ob cerkvenem letu na podlagi svetega berila razlagajo verske skrivnosti in pravila krščanskega življenja; vsaj pri mašah, ki se ob nedeljah in zapovedanih praznikih opravijo ob udeležbi ljudstva, naj se brez važnega vzroka ne opusti“ (KB 52).

Božja beseda v mašni liturgiji služi dvojnemu namenu: kot od Boga razodeta resnica je vir verskega poučenja; kot nosilka milosti pa je zveličavno srečanje človeka z Bogom. Kar je dejal Jezus apostolom po govoru v kafarnaumski shodnici: „Besede, ki sem vam jih govoril, so duh in življenje“ (Jan 6, 64), se more v polni meri obrniti na ta prvi del svete maše, ki se imenuje bogoslužje besede.

Vsi učitelji duhovnega življenja so edini v tem, da besede sv. pisma vsebujejo nadnaravno luč in moč, ki ju zgolj človeške besede nimajo. Besede pisma so pač od Boga navdihnjene in to z namenom, da nas posvetijo in nam pomagajo do zveličanja. Ne gre tu za golo spoznanje božjih reči, gre za notranje spreobrnjenje in posvečenje. „Kdor posluša božjo besedo in veruje, ima večno življenje“ (Jan 5, 24).

Bogoslužje besede je tedaj nekaj več kot preprosto oznanilo. Je navzočnost samega Gospoda Jezu-

sa. „On sam govori svojemu ljudstvu, kadar se v Cerкви bere sveto pismo.“ (KB 7). In nam govori za naš čas in za naše dejanske, dnevne razmere, z željo, da bi nam sveto berilo seglo v globino duše in nas vodilo skozi skušnjave in nevarnosti življenja po poti, ki pelje k Bogu.

*

Zavedajmo se torej važnosti in pomena tega prvega sestavnega dela mašne liturgije, ki je bogoslužje besede in nikar ne zamujajmo svete maše na Gospodove dni. Kristjan ne živi samo od Zakramenta, ampak „od vsake besede, ki pride iz božjih ust“ (Mt 4, 3). Kristus je hrana naših duš najprej po veri v njegove besede, potem pa po svojem Rešnjem telesu v evharističnem bogoslužju. Krščansko življenje potrebuje oboje.

(Alojzij Košmerlj)

PET NOVIC

Hrvaški svetnik

Sv. oče je 21. junija t. l. proglašil za svetnika Nikolaja Tavelića, hrvaškega frančiškana. S Pavlom VI. so ta dan somaševali skupaj s kardinalom Franjom Šeperjem vsi prisotni škofje iz Jugoslavije.

Petrov znanstvenik

Pred časom je umrl v Rimu jezuit p. Engelbert Kirschbaum, prof. na papeški univerzi Gregorijani. Znan je po tem, da je vodil celo desetletje izpodkopavanja pod cerkvijo sv. Petra. Pri tem je odkril tudi starodavni grob apostola Petra.

Diakoni v Čilu

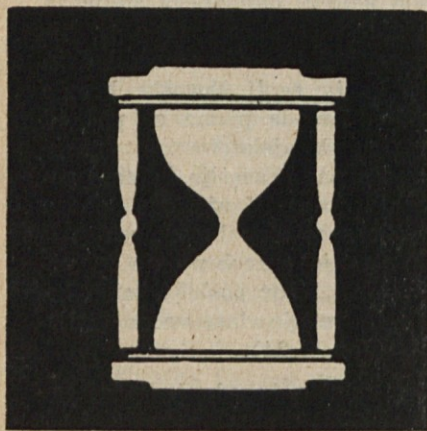
Kardinal Silva Henríquez je posvetil za diakone 48 poročenih mož. Njihova naloga bo krščevati, deliti obhajilo in poročevati. Zaradi pomanjkanja duhovnikov v škofiji bodo diakoni škofu v dragoceno pomoč.

Duhovniki v Braziliji

V Braziliji je za 80 milijonov katoličanov samo 13.000 duhovnikov. Zaradi izrednega pomanjkanja duhovnikov dajejo škofje dovoljenje redovnicam za krščevanje, obhajanje in vodenje pogrebcev.

300-letnica v Innsbrucku

V Innsbrucku (Avstrija) so slovesno praznovali 300-letnico tamkajšnjega vseučilišča. Posebej je bila počaščena teološka fakulteta, na kateri danes študira 500 slušateljev in je tudi zdaj med njimi precej študentov tuje narodnosti.

v VPRAŠANJE PREHRANE NA SVETU

Da bo v prihodnosti izginila lakota s sveta, je treba spremeniti mišljenje ljudi, pridobiti mladino in javno mnenje za uspešen boj proti njej. To je glavna vsebina, o kateri je razpravljala II. mednarodni kongres za prehrano (FAO), ki je bil pred kratkim v Hagu. Kongresa se je udeležilo 2000 zastopnikov 120 dežel, ki pripadajo Organizaciji združenih narodov za prehrano in poljedelstvo.

Na omenjenem kongresu so udeleženci poročali natančno o današnjem stanju človeštva. Ta poročila bodo važna za znanstveno ugotovitev obraza lakote na svetu. Kakor je že znano, je Organizacija združenih narodov že pred nekaj leti z velikim uspehom razpravljala o tej zadevi in javno mnenje obvestila, da je 10 do 15 odstotkov ljudi, ki imajo premalo hrane; takih pa, ki trpé pomanjkanje ali lakoto, ali oboje skupaj, celo 50 odstotkov.

Prvi mednarodni kongres, ki je bil leta 1963 v Washingtonu, je opozoril na te značilne podatke o človeški neenakosti, sestavil zem-

ljevid lakote in podhranjenja na svetu in opozoril nanj. Toda bori ti se je moral tedaj z dvomljivostjo javnega mnenja. Po sedmih letih se je javno mnenje spremenilo. Vprašanje lakote je postalo bolj vidno zaradi tistih, ki so javno odgovorili, da nimajo hrane. To podpira mednarodno vzajemnost, za katero Organizacija skuša pridobiti tudi mladino.

Udeleženci so na kongresu v Hagu izjavili, da bodo načrt Organizacije za prehrano izvedli mladi ljudje. Ta organizacija računa z njimi. Zato jih hoče na pravilen način uvesti v delo, ki ga bo Organizacija za prehrano vršila v prihodnjih letih. Skupina prostovoljcev more v vsaki deželi opraviti veliko in važno delo zlasti tedaj, če jih podpira svetovna, mednarodna organizacija. Zato potrebuje Organizacija za prehrano novih sil, ki bodo same vneto delale in tudi druge navduševale za to delo.

Po vsem svetu se množe delovna polja. V Afriko, Azijo, Ameriko odhajajo za gotovo dobo posebne skupine ljudi, ki jih ne moti različnost mišljenja, vere, pokolenja in kulture, da bi zgradili hišo, most, šolo, zavetišče za gobavce, trgovino ali namakanje neobdelanega zemljišča, poljedeljsko postajo itd. Ta delovna polja popolnoma odgovarjajo zelo človeški in socialni zahtevi, da pomagamo drugim bratom, da si sami pomagajo.

G. M.

Fulton Sheen

— škof TV —

v Buenos Airesu

Nasmejan, obdarovan z velikim smislom za humor in ves prožen in mladosten, čeprav je že pel svojo zlato mašo, je msgr. Fulton Sheen obiskal tretjič Buenos Aires. Televizijska postaja ga je povabila za nekaj predavanj po 13. kanalu.

V Združenih državah, kjer je bil rojen, ga imenujejo „televizijskega škofa“. In po pravici: televizijo je uporabil za prižnico za najštevilnejše poslušalstvo v zgodovini. Njegovi govori so pritegnili pozornost najširših plasti.

Njegovo geslo je, da je treba ljudi prepričati, ne pa premagati. In tako je pritegnil v katolicizem tako različne osebnosti, kot so magnat Henry Ford ml., komunistični voditelj Louis Budenz in violinist Fritz Kreisler.

S honorarji, ki jih je prejel za svoje nastope na TV, je zgradil veliko bolnišnico v Alabami. Ob svoji zlati maši, ko je spolnil 75 let, se je odpovedal škofiji Rochester v newyorški državi. Pavel VI. je izjavil, da je škof Fulton Sheen eden najodličnejših prelatov Združenih držav.

V Buenos Airesu so mu stavili tale vprašanja:

Kaj menite o sedanjem stanju Cerkve?

— Cerkev je zmerom ena in ista ustanova in se ne bo nikdar spremenila, pa čeprav delujemo bolje ali slabše. Zmeraj bo ostala ista. Naš Gospod je zaspal na barki. Toda nikdar ne spi dlje, kot pa sme in tudi nima trdnega spanca.

Na vsakih 500 let se pojavi kriza v Cerkvi. Morda ob tej priliki naš Gospod dela čistko v svoji hiši.

Kaj pomeni za vas svoboda?

— Svoboda ni v tem, da počenjam, kar se mi zljubi, ampak v tem, da delam, kar je treba, kar moram storiti.

V čem je skrivnost uspešnosti pri apostolatu?

— V spokornosti in v žrtvovanju, v križu.

Kateri vidik imate pred očmi pri vašem kramljanju po TV?

— Mislim, da je pod skorjo zla še zmerom veliko dobrega, za katerim je pa treba grebsti. Veliko je grešnikov, ki bi radi bili svetniki. Vsak grešnik je svetnik v potenci, kot je vsak svetnik grešnik v potenci.

Kaj mislite o sadovih 2. vatikanskega cerkvenega zbora?

— Koncil nam je dal priložnost, da stare resnice povemo v novi

obliki. Tudi nas je koncil porinil, da se dajemo svetu, da gremo k svetu, ne da bi se navzeli posvetnega duha.

Kakšno je vaše zadržanje do enciklike Humanae vitae?

— Sem za encikliko, ker je sv. oče dejal, da je kontinuiteta med ljubeznijo in življenjem. Ne smemo dopustiti, da bi si katoličani zavezali oči in postali slepi. Oči imamo, da gledamo in vidimo. Enciklika je odprla oči.

Kako pa gledate na encikliko o duhovniškem celibatu?

— Gotov sem, da je veliko moških, ki imajo zelo radi svoje žene in iz ljubezni do njih niso nikdar grešili z zakonolomstvom. Prav tako sem gotov, da je moč ljubiti Boga, ne da bi imel še drugo človeško ljubezen.

Kaj je za vas pokorščina kot krepost?

— Vrata spoznanja. Če hoče znanost spoznati naravo, mora spoznati red zakonov. Uvideti zakone ne pomeni vsiliti jih, ampak spoznati jih, se pravi ubogati jih.

Kaj pa uboštvo kot krepost?

— Ni krepost za tiste, ki nimajo, ampak za tiste, ki imajo kaj dati v gmotnem in v duhovnem pogledu.

Kaj mislite o uporni mladini?

— Današnje revolucionarne težnje mladine v svetu ne pomenijo, da bi bila mladina sama v sebi perversna. Revolucionarni značaj moderne mladine je treba tolmačiti kot zakonit protest proti starejšem in vzgojiteljem, ki jim niso pokazali smisla življenja.

Reagirajo proti iracionalnemu bivanju, proti življenju brez ciljev in se skušajo odškodovati za to pomanjkljivost v intenzivnosti takih doživetij, kot so spolna razuzdanost, revolucija, komunizem.

Vzgojitelji morajo zagotoviti, da bo mladina živela moralno, saj komunizem narašča sorazmerno s propadanjem moralnih vrednot. Z zmotnimi nauki in slabo ter nizko literaturo poskuša komunizem razkrojiti moralnost v mladini.

Ko ubijejo čut pravičnosti v človeku, poskušajo komunisti zavezati mladino s tem, kar imenujejo družbena pravičnost, da bi njihovi hudobiji nadeli lice poštenosti in pravičnosti.

NASILJE: v EDINA REŠITEV?

Zgleda, da se bližamo časom, ko ne bo mogoče več nobenega vprašanja rešiti brez preprirov, nasilja in pobojev. Človeštvo postopoma vedno manj zaupa razumu in naravni zdravi pameti in posamezniki brez skupnosti hočejo uveljaviti svojo voljo tudi s surovo silo.

Posplošitev proletarizacije.

V obdobju med dvema vojnama so se posluževali nasilja za rešitev družbenih problemov v glavnem marksistične organizacije. Sledili so jim še fašisti in nacisti.

Revolucionarji so pozivali k nasilju, a brez večjega odziva. Stavkali so delavci, demonstrirali so študentje. Politični uboji so bili ogledala kulturno in politično zaostalih dežel in njihovih diktatur.

Po drugi svetovni vojni je družbeno življenje, predvsem pa družbeni problemi, začelo dobivati nove oblike. Delavci so začeli izgubljeni potrpežljivost, smisel za razgovor. Za uveljavitev svojih zahtev so začeli uporabljati silo, zasedati tovarne, jemati talce, uni-

čevati sredstva, s pomočjo katerih si služijo vsakdanji kruh. Niti premoženje niti življenje bližnjega nima vrednosti, če se gre za dosego lastne pravice.

Delavskemu vzgledu so sledili študentje. Če so nekaj samo demonstrirali, včasih podpihovan od revolucionarjev, pri tem razbili nekaj izložbenih oken, je bil to bolj izraz mladostne naivnosti in nepremišljenosti kot pa nasilje. Danes študentje ne protestirajo, ampak izsiljujejo. Bodoči intelektualci nočejo poznati besede: razgovor, pogovor in s pomočjo dokazov uresničiti svoje zahteve. S trmasto voljo in surovo silo hočejo uveljaviti svoje, zato okupacije učnih zavodov, učilnic, zato uničevanje pohištva, požigi, naboji. Poslužujejo se sredstev, ki nimajo s položajem intelektualnega naraščaja nič skupnega, ali ga ne bi smele imeti.

Včasih pripadniki srednjega sloja, uradniki, učitelji, profesorji, sodniki in zdravniki niso stavkali, pa je bil njihov gmotni položaj

slabši od današnjega. Gotovo so se tudi takrat zavedali svojih pravic in krivic, ki so jih prenašali, vendar je bilo pojmovanje dolžnosti in osebne časti drugačno. Naloga intelektualcev je vedno učiti in voditi z zgledom in besedo. Na to se pozablja.

Duh upornišтва pridobiva pri-
staše tudi v vrstah tistih, ki so v
službi oltarja. Včasih si je bilo
težko predstavljati ali celo misliti,
da se bodo duhovniki kar v skupi-
pinah uprli svojemu škofu, mu od-
rekli pokorščino, da bo duhovnik
tožil svojega škofa pred civilnim
sodiščem, da bodo škofje in kar-
dinali kritizirali papeža, imeli za
njegove besede in prošnje gluha
ušesa.

Intelektualci naših dni so za re-
ševanje svojih težav podvzeli pot
proletarcev. In Marks je smatral

proletarce za neuke, ki nimajo
drugega kot fizično silo, delovne
roke in revščino. Ker si drugače
ne morejo pomagati, jim je naka-
zal rešitev v borbi, nerazumeva-
nju in sovraštvu.

Ampak nasilje je vedno obstajalo...

Res, nasilje je vedno obstajalo,
vedno je bilo prisotno v človeko-
vem življenju. Vedno se ponavlja.
Vendar takega obsega kot v naših
dneh najbrže še ni zavzelo nikoli.
Je bridka realnost naših dni. Pov-
sod je prisotno, pod različnimi ime-
ni, oblikami. Je divje, odprto, ra-
cionalno, znanstveno, javno in
anonimno, organizirano in neorga-
nizirano, abstraktno, odgovorno in
neodgovorno. Nekaterim je postalo
vodilo in cilj življenja.

Obstoja v vseh deželah in kon-
tinentih. Niso izvzete niti bogate

Znani
brazilski škof
Helder Cãmara

niti revne, dežele, demokracije in diktature.

Posplošenost nasilja grozi temeljem sodobne družbe, zdravi bodočnosti.

Pa vendar, zakaj nasilje?

Kljub temu, da je nasilje že tako splošno in vsakdanje, se vendar postavlja vprašanje zakaj, ali ni druge rešitve iz težav sodobne družbe?

Ljudje smo osebe, razumna bitja, božji otroci imamo neumrljivo dušo. Po teh znakih se razlikujemo od drugih bitij stvarstva. Samo človek ima ljubezen. Nobena druga stvar je nima, živi po nagonu. Ljubezen do bližnjega pa je človekova največja odlika, znak njegovega dostojanstva. S to ljubeznijo dokaže v vsakdanjem življenju, da ni žival. Pa vendar te ljubezni manjka v sodobni družbi. Človek pozablja, da je Bog Ljubezen in ne Nasilje.

Tehnični napredek je človeka omamilo. Pozabil je na svojo duševnost, na Duha, ki vodi in oživlja. Hotel je postati velikan. Zrastle so mu dolge rakitične noge, ki ga ne morejo nositi po koncu, ki ga ne morejo nositi pokonci, zato pada.

Cilj človekovih prizadevanj in tehničnega napredka je udobnost, obilica tvarnih dobrin, uživanje. Ideal je potrošna družba, kjer je vsega v izobilju. Vsota potrošenih dobrin postavlja mesto, status, ki ga zavzema človek v družbi.

Napredek in blagostanje naroda se ugotavlja po tem, na koliko prebivalcev pride en avtomobil, koliko kilogramov jekla, žveplene kisline, plastičnih mas se potroši letno na prebivalca. Pozablja se na duhovne dobrine, vrednost človekove osebnosti.

Delo je toliko vredno, kolikor donaša. Dela se zato, da se čim hitreje in več zasluži. Vestnost in zmernost pri delu nimata nobene važnosti.

Poklic ni več življenjsko poslanstvo, udejstvovanje do katerega človek čuti največ veselja in sposobnosti. Izbira se izključno iz vidika donosnosti. Zato trenja, gneča, prerivanja. Ni važna strokovna sposobnost in poštenost, važne so zveze, sposobnost prepričati, da je slabo dobro, nepošteno pošteno in potem krivdo zvrniti na druge.

Imeti pomeni čast in dolžnost dajati. Sodobni človek težko daje. Še sam nikoli nima dovolj, vedno mu manjka.

Oni, ki imajo, so navadno v manjšini. Toda revna večina hoče imeti, želi uživati enako življenje kot oni, ki imajo. To hoče takoj, danes, noče čakati, nima potrpljenja. Zaveda se, da je življenje časovno omejeno, zato čimpreje, da ne bo prepozno.

Odrasli po načelih materialističnega dekaloga vzgajajo mladino. Vzamejo ji smisel za ideale in lepoto, ki sta bistvena znaka mladosti. Mladi se jim slepo vdajo, ali pa uprejo, rohnijo in razbijajo.

Tudi Cerkev ni izvzeta iz presresov časa. V vrstah oseb, ki so življenje posvetile Bogu in službi Cerkve, so se začeli pojavljati znaki laicizma. Vzroki so različni, številni. Res je, da kuta še ne naredi meniha, je pa tudi res, da si je brez kute težko predstavljati meniha. Olajšave uvedene po koncilu nekateri napačno razumejo, zato so zanje posledice negativne. V glavah nekaterih se je rodila „teologija mrtvega Boga“, drugi zopet hočejo narediti iz Cerkve čisto navadno družbo, v kateri bi naj vodstvo Cerkve volili od spodaj navzgor, kot nekega predsednika ali tajnika, kot se to lahko razbere iz priporočila iz zadnjega holandskega pastoralnega koncila. Opaža se tudi, da danes Bogu posvečene osebe manj molijo kot včasih, zato ni čudno, da pri reševanju svojih težav pozabljajo na pomoč nadnaravnih sredstev.

Nasilje je posledica oddaljitve človeka od svojega Stvarnika. Ne prinaša rešitve nobenega problema, ki tare sodobno družbo. Je pa nevarnost za vsako družbo, ker jo ogroža v njenih temeljih. Je znak sovraštva, čeprav se nekateri tega ne zavedajo. Nikoli ne more biti upravičeno po božjem nauku in npravnem pravu, kar vodi v uničenje. Sovraštvo in uničenje sta velika sovražnika edinosti, miru, ljubezni, temeljev, na katerih mora sloneti vsak red, vsaka družba.

Avgust Horvat

v STIRI NOVICE

Pomembna možnost

Kraljica Elizabeta, ki je poglavar anglikanske Cerkve, je ukinita dosedanja dva svéta vrhovnega vodstva anglikanske Cerkve. Odslej bo vodstvo v rokah splošne sinode, v katero bodo prišli voljeni zastopniki škofov, duhovnikov in laikov. Menijo, da je s tem odprta pot za možnost ločitve Cerkve od države v Angliji.

Pravoslavna sinoda

Sinoda pravoslavne ruske Cerkve je ustanovila spominski muzej na pokojnega patriarha Aleksija. Odslej bodo vsako leto podelili tudi šest „Aleksijevih“ študijskih štipendij za najboljše študente moskovske in leningrajske Duhovne akademije.

Za sezonske delavce

Švicarsko prebivalstvo je z večino zavrnilo predlog, da je treba močno omejiti število tujih delavcev v državi. Tako so bili s tem pomirjeni tudi slovenski sezonski delavci, ki so bili v skrbeh, da bi morali zapustiti delo v švici.

Agrarna reforma v Čilu

Čilski škofje so pred kratkim znova izjavili, da podpirajo zahteve po agrarni reformi v korist malih kmetov. Čilski episkopat je že leta 1961 ustanovil inštitut za študij o agrarni reformi. Nato je tudi razdelil veliko cerkvene zemlje med male posestnike.

RAZMERJE
MED
BOGOM
IN
V
ČLOVEKOM

Danes doživljamo na svetu velike spremembe. Novi narodi se prebujajo, v njih vstaja misel in želja po samostojnosti; in tako nastajajo vedno nove države. Podložniki postajajo sami svoji gospodarji, kolonializem izginja, geslo samoodločbe je kakor čarobna palica, ki spreminja obličja kontinentov. Najbrž še nikdar v zgodovini hrepenenje po svobodi, po samostojnosti in samoodločbi, po demokraciji ni bilo tako veliko kakor danes. Ljudje mislijo in odločajo demokratično, hočejo imeti pravice in uveljaviti svoj glas posebno pri volitvah in glasovanjih.

Kdor primerja čase nekdanj in danes, hitro vidi, kako zelo so se spremenili. Drugi časi, drugi ljudje in drugo mišljenje! Ta sprememba se vedno bolj kaže v vsem življenju, ne samo v politiki. V družini imajo starši čimdalje manj oblasti, otroci hočejo biti čimprej samostojni in se z očetom in materjo pogovarjati in dogovarjati kot enakopravni družinski udje. Delodajalci morajo gledati na to, da bodo z delavci v dobrem razmerju, da jih bodo upoštevali in jim ne kratili njihovih pravic, ker drugače lahko pride do stavk. Pri vojakihi ni več take stroge podložnosti kakor včasih. Tudi navaden vojak ima pravico do spoštovanja in obzirnosti. V šoli morajo učitelji paziti, da ne razžalijo otrok ali jih ne prijemajo pretrdo,

ker bi sicer lahko nastale težave s starši v javnosti.

Povsod torej opazamo, da se današnji človek veliko bolj zaveda samega sebe, svojega dostojanstva, svoje vrednosti in časti, svojih pravic in svoje moči. To je nekaj podobnega kot pri mladem človeku, ki je odrasel otroškim letom in v živi samozavesti zahteva, da ga odrasli jemljejo resno, ga spoštujejo in upoštevajo in mu dovolijo, da se samostojno uveljavi v življenju in v družbi.

Bog je naš Gospod

Ta sprememba čutenja in mišljenja današnjega človeka je velikega pomena tudi za razmerje med Bogom in človekom. Nekoč smo se učili šest resnic in v drugi resnici dejali, da je Bog pravičen sodnik, ki dobro plačuje in hudo kaznuje. S tem smo priznali, da je Bog naš najvišji gospod in gospodar, ki ima vso oblast, ki vse sodi in presoja, nad katerim ni nobene višje oblasti. V današnjem demokratičnem času se mnogim zdi ta resnica veliko težja kot pa v prejšnjih stoletjih, ki so poznala še kralje in cesarje, gosposko in podložnike. Ker je človek danes izgubil čut za pravo avtoriteto in oblast pri ljudeh, je izgubil tudi čut za božjo veličino, vzvišenost, močnost in avtoriteto, in s tem je, kot je pred leti dejal pariški kardinal Suhard, izgubil sploh čut za Boga. Moderni človek bi bil rad tudi do Boga v nekakem demokra-

tičnem razmerju kakor v državi. Toda to je nemogoče. Demokratično mišljenje nasproti Bogu je nesmisel. V tem oziru se časi niso spremenili. V razmerju med Bogom in človekom velja še vedno osnovna resnica, da je Bog vse-mogočni stvarnik, človek pa ne-bogljena stvar, da je Bog najvišji gospod, človek pred njim pa hlapec, da je Bog edini zakonodajalec, človek pa popolnoma njemu podložen, da je Bog najvišji sodnik, nad katerim ni nobenega sodišča, človek pa na milost in nemilost odvisen od njegove sodbe. Naš Gospod Jezus Kristus je nekoč to povedal v priliki o gospodarju in hlapcu, kakor nam jo je zapisal Luka v 17. poglavju: Kdo izmed vas, ki ima hlapca pri oranju ali na paši, bi mu rekel, ko se vrne s polja: Pridi brž in sedi k mizi? Ali mu ne bo marveč rekel: Pripravi mi večerjo. Prepaši se in mi strezi, dokler se ne najem in napijem. Potlej boš ti jedel in pil. Se mar zahvaljuje hlapcu, da je storil, kar mu je bilo zapovedano? Pač ne. Tako tudi vi: ko storite vse, kar vam je bilo zapovedano, recite: nekoristni hlanci smo. Storili smo, kar smo bili dolžni storiti" (Lk 17, 7-10). Ali ni res, da nas ta prilika neprijetno zadene? Hlapci da bi bili pred Bogom, čisto njemu na razpolago, takorekoč na milost in nemilost njemu izročeni? In vendar je tako. Še bolj smo od Boga odvisni kot hlapci od svojega gospodarja, še boli smo na Boga navezani kot sužnji na svojega lastnika.

Prejšnji rodovi so se tega razmerja med Bogom in ljudmi še vse drugače živo zavedali. Če prebiramo sv. pismo Stare zaveze, imamo vtis, da je Bog ravno to resnico hotel ljudem čimbolj živo vtisniti v dušo.

Tudi pri prvih kristjanih je bila ta zavest še zelo živa. Zanje je bil Bog res še veliki, živi, vsemo-gočni, vsevedni, vsepričujoči, neskončno pravični in sveti Bog. Kako lepo prihaja to prepričanje do izraza v molitvi prvih kristjanov, ko je v Jeruzalemu izbruhnilo prvo priganjanje!

Prvotna Cerkev

Takole so molili: „Gospod, ti, ki si ustvaril nebo in zemljo in morje in vse, kar je v njih, si v Svetem Duhu govoril po ustih našega očeta Davida, svojega služabnika: Kaj besnijo pogani in si ljudstva izmišljajo prazne reči? Dvigajo se kralji zemlje in knezi se zbirajo zoper gospoda in zoper njegovega Maziljenca. Kajti res so se zbrali v tem mestu zoper Jezusa, Tvojega svetega služabnika, ki si ga mazilil, Herod in Poncij Pilat s pogani z izraelskim ljudstvom, da so izvršili, kar je že naprej določila Tvoja roka in Tvoj sklep, da se zgodi. In zdaj, Gospod, poglej njih grožnje in daj svojim služabnikom, da bodo z vso srčnostjo oznanjali Tvojo besedo, in zato stegaj roko za ozdravlje-

nje in naj se gode znamenja in čudeži v imenu Tvojega služabnika Jezusa Kristusa“ (Apd 4, 24-31).

Zakaj se je danes zavest o razmerju med Bogom in človekom tako zelo spremenila? Zakaj so ljudje tako pozabili, kdo je Bog in kdo so sami, zakaj Boga sploh več ne jemljejo resno? Zakaj je danes za toliko ljudi Bog le še neka pravljíčna oseba, starček z dolgo sivo brado, dobrohoten dedek, s katerim otroci lahko počenjajo, kar hočejo? Ali je temu vzrok samo sprememba v mišljenju in demokratičnega razpoloženja?

Sodobno zadržanje

Ne, vzrok je globlji. Ko je Bog hotel ustvariti človeka, nam pravi sv. pismo, da je dejal sam pri sebi: Naredimo človeka po svoji podobi in sličnosti (Gen 1, 26). Danes pa ljudje preobračajo to božjo besedo in govore sami pri sebi: Naredimo Boga po svoji podobi in sličnosti. In tako si vsak sam ustvarja božjo podobo, kakor mu ravno odgovarja. Ta božja podoba je vsa izmaličena in izkvarjena, ker človek le sam sebe in svoje želje, svojo omejenost in svoje slabosti vnaša v božjo podobo. V stari zavezi je Bog prepovedal malikovanje, zato Judje tudi niso smeli upodabljati Boga in delati njegovih kipov ali slik. Danes pa toliko ljudi malikuje, ker si ustvarja lastno božjo podobo.

ne sicer iz kamna ali na papirju, ampak v lastnem srcu in življenju. Toda ta Bog ni več pravi in resnični Bog. Ali je čudno, če potem ti ljudje pravijo, da ne morejo več verovati, ne zaupati, ne moliti? Ker so pozabili pravega Boga, izmaličili njegovo obličje, skvarili njegovo podobo in ustvarili malike po lastni podobi, so razdrli tudi pravo razmerje med Bogom in človekom.

Več spoštovanja do Boga

Tu nam vsem velja veliki postni klic: Spreobrnite se, vrnite se k pravemu in živemu Bogu! Mi vsi, duhovniki in verniki, imamo veliko in resno dolžnost, da spet očistimo božjo podobo v nas in da spet pridemo do pravega in živega Boga.

Potem se bo tudi naše razmerje do Boga spremenilo. Našli bomo tisto, kar današnjim ljudem najbolj manjka: prvo, globoko spoštovanje pred Bogom. Med sedmimi darovi sv. Duha je zadnji dar strahu božjega. Tega so ljudje skoraj čisto pozabili. Strah pred Bogom ni strah sužnja pred jeznim in samovoljnim gospodarjem, ampak strah spoštovanja in občudovanja, zavest božje veličine in lastne majhnosti, živo prepričanje popolne odvisnosti od Boga. Komur Bog da te milosti strahu božjega, ta Boga spet resno jemlje in ga ne pozablja tako lahko-mišljeno, kakor bi mu nič ne pomenil. Ta se pred njegovim ob-

ličjem, posebno v cerkvi in pri sv. maši, ne vede več kakor nevzgojen otročaj, ne govori norčavo o njem, in predvsem ne zlorablja tako lahkomišelnost v jezi in v kletvini njegovega svetega imena. Če bi kak pogan prišel med nas in slišal naše govorjenje o Bogu in videl naše vedenje pred njim, ali ne bi dobil vtisa, da je Bog za nas le prazna beseda, pravljčna oseba ali pa tvorba lastne domišljije? Naša prva dolžnost v razmerju do Boga je torej: več spoštovanja pred živim in svetim Bogom.

Dr. Alojzij Šuštar,
Švica

PRVIČ^v
V
ZGODOVINI
SE
JE
ZGODILO

Papež Janez XXIII. nas je prvi v zgodovini iznenadil z izrednimi dogodki. Zapustil je Vatikan in obiskal rimsko kaznilnico „Nebeška Kraljica“. Dne 11. februarja je slovesno začel drugi vatikanski vesoljni cerkveni zbor, dva dni prej pa je zmagoslavno potoval v Loreto in Asis. Zavedal se je, da je duhovni oče vse človeške družine. Zato se je hotel približati svetu.

Njegov naslednik papež Pavel VI., ki ga v tem zvesto posnema, pa je v približanju svetu svojega prednika in učitelja celo prekosal. Z letalom je potoval v Sveto deželo, potem pa še v Indijo, kjer ga je sprejela neizmerna množica ljudi, četudi so v tej deželi katoličani še v veliki manjšini.

Časnikar, ki je popisal ta veličastni sprejem, pravi: „Mislim, da še ni videl noben človek tolike množice kot sveti oče pri svojem sprejemu na letališču „Sveti Križ“ v Bombayu, pri katerem je bilo več ko milijon, celo dva milijona ljudi.

To potovanje ni bilo nekaj novega zato, ker je papež šel na letalo, ampak je bilo nekaj nenavadnega, izrednega zato, ker je potoval iz Rima v Bombay z rednim letalom med množico drugih potnikov.

Eden izmed teh potnikov je bil beneški župan. Papež Pavel VI. ga je spoznal in nagovoril z besedami: „Zelo me veseli, da tudi

eden iz Benetk potuje v Bombay. Benetke imajo po zaslugi Marka Pola mnogo zvez z Indijo.“

Z njim so potovali seveda tudi časnikarji. Tako so imeli prvič v zgodovini v notranjosti letala z njim tiskovni sestanek. Eden izmed njih je papeža Pavla VI. vprašal: „Sveti oče, kaj pričakujete od tega potovanja?“

Papež mu je odgovoril: „Upam, da bom prišel skupaj s čim večjim številom vernikov in tudi z mnogimi drugimi ljudmi blage volje. Pričakujem, da bo to potovanje važen prispevek za mir in velik dokaz naše blagohotnosti.“

Ali mora papež potovati?

Na letalu „Boeing 707“, na katerem se je 2. decembra 1964 vozil Pavel VI. iz Rima v Bombay, je bil tedaj tudi glavni urednik vati-kanskega dnevnika „Osservatore Romano“. Med potovanjem je napisal članek, ki ga je začel z besedami: „Ko to pišem, naše letalo hiti nad puščavami Arabije, preko rdečkastih pokrajin brez rastlin, nad zemljo, pokrito s soljo, o kateri se zdi, da nima mej.“

Pisatelj tega članka se potem vpraša: „Ali mora papež potovati?“ Odgovor na to vprašanje mu je dal tisto jutro papežev sprejem v Beirutu, kjer so množice ljudi modernim zgradbam prinesle novo, do tedaj še nepoznano življenje. Treba je bilo le gledati vrvenje in navdušenje ljudi, ko je

prihajal med nje sveti oče in opazovati libanonske oblasti in katoliške organizacije, ki so ga sprejemale.

Treba je bilo videti med različnimi prizori tisto ubogo libanonsko ženo, ki je ves čas med pozdravi dvigala roko in z njo mahala papežu v pozdrav, kakor bi mu hotela reči: „Hvala vam, sveti oče! Hvala, da ste prišli sem! Hvala vam, da ste zdaj med nami. Hvala vam, da ste poživili našo vero in utrdili našo zvestobo do Cerkve! Mi ne moremo priti v Rim. Papeža poznamo le po veri. Iz pogovorov in poročil vemo, kdo ste in kaj delate. Vendar to, da vas gledamo, poslušamo in imamo tako blizu, vas, ki ste človek kakor drugi ljudje, čeprav iz toliko razlogov tako različen, belo oblečen, ožarjen z dobroto — vse to je brez dvoma najdragocenejši dar našega življenja na zemlji.“

Pozdrav množic in izjava te libanonske žene o papežu v Beirutu že jasno odgovarjata na vprašanje, če je potrebno, da papež potuje.

Ugledni časnikar potem ponovi vprašanje: „Ali mora papež potovati?“ Na to vprašanje odgovarja z novimi razlogi za njegova potovanja. Papež mora potovati zaradi ugleda, ki ga uživa katoliška Cerkve v deželah, kjer katoličani nimajo večine; zaradi političnih oblasti, ki iščejo zveze s papežem in zaradi razmer na svetu, ki nima miru. Vidni poglavar Cerkve pri naša človeštvu blagovest upanja,

miru in edinosti. Papež na svojih potovanjih ljudi združuje, poučuje in jih vabi k tistemu miru in redu, ki bosta zgrajena na pravičnosti in ljubezni, na medsebojnem spoznavanju, razumevanju in zaupanju.

Papež, pomočnik in tolažnik

Preden je letalo, ki je peljalo papeža v Bombay, zapustilo Rim, so določili, da na poti tja ne bo nikjer obstalo. Na dan potovanja proti večeru pa so povedali, da bo letalo v Beirutu iz tehničnih razlogov na letališču čakalo pol ure. To se je res zgodilo. Letalo je tam res obstalo, toda ne samo pol ure, tudi ne samo iz tehničnih razlogov, ampak zaradi papeževega sprejema 55 minut.

Ko je papež Pavel VI. potoval v Sveto deželo in je v letalu prišel na libanonsko ozemlje, je poslal predsedniku libanonske republike pozdrav. Začetek tega pozdrava se je glasil: „V trenutku, ko se peljemo v Sveto deželo nad tako ljubljeno deželo, katero smo želeli tudi obiskati...“

Papež Pavel VI. je Libanon res obiskal 2. decembra 1964. Obisk je bil zelo kratek, vendar nad vse prisrčen in značilen. Množica, ki je z oblastmi prihitela na letališče sprejemati visokega gosta, je štela približno 80.000 oseb.

Papež je med sprejemom na letališču izročil predsedniku republike ček za štiri milijone italijanskih lir (okoli 6.500 dolarjev)

za libanonske dobrodelne ustanove. Ta znesek je predsednik razdelil na dva enaka dela; eno polovico so dobili kristjani, drugo muslimani. Ena polovica libanonskega prebivalstva je namreč krščanska, druga polovica muslimanska.

Tudi grški pravoslavni nadškof v Beirutu je določil, da so se poleg njega udeležili papeževega slovesnega sprejema še drugi zastopniki grške pravoslavne cerkve.

V svoji zahvali za prisrčen sprejem je papež omenil, da se zahvaljuje tudi božji previdnosti, ki je dopustila, da se je mogel odzvati vabilu libanonske oblasti na potovanju v Indijo, ker se ni mogel tedaj, ko je obiskal Sveto deželo.

Ko se je sveti oče vračal v letalo, je množica začela delati vedno ožji krog okoli njega. Zdelo se je, da hoče papeža zadržati, da bi ne odšel. Policija je strogo nastopila, ker je hotela med množico narediti ozek prostor za odhod. Toda pritisk množice je bil tolik, da je mladenka Juliette Falhoury z zemlje TWA padla pred papeževimi očmi na tla in si poškodovala nogo. Zaradi bolečin, ki jih je povzročil padec, je začela bridko jokati. Papež se je takoj sklonil k njej, da bi ji pomagal vstati in jo tolažil: „Ne jokajte! Nikar ne jokajte!“

Papeževe solze v Bombayu

Papežev sprejem v Indiji je bil nekaj posebnega, čudovitega. Oči-

vidci poročajo enodušno, da takega gibanja in valovanja množice Indija še ni videla. Nekaj podobnega je bilo med pogrebom državnega predsednika Nehruja. Množica je bila kakor mogočen zid, kakor silen morski val.

Po poročilu posebnega dopisnika italijanske revije „Epoca“ Dominika Agasso je šel papež Pavel VI. v Indijo, da bi videl vso njeno revščino. Toda Bombay na zunaj ne kaže prevelike revščine. Ko pa ga je od letališča v Bombay spremljala milijonska množica revnih hindujcev, ki so ga pozdravljali in mu vzklikali, so se papežu zaradi njihove revščine utrinjale iz oči solze. Jokal je, dvigal roke in blagoslavljal ribiče, ki so ga na poseben način pozdravljali z mrežami, jokal nad množico, ki je prihajala iz bornih koč proti njemu in mirno, brez vpitja prenašala udarce policijskih palic. Tudi niso papežu veliko ploskali, ampak so ga na svoj način pozdravljali s hvaležnimi hindujskimi očmi.

Ugodni popoldanski veter je prinašal k papežu vonj različnih življenjskih skrivnosti, ki jih ni mogoče videti, vonj revščine, ran in skupne bolečine vsega indijskega naroda. Papežu se je zdelo, da gleda Kristusa po bičanju, ko je imel toliko ran, da ni bilo na njem več zdravega mesta in je celo Pilat ob pogledu nanj vzkliknil: „Glejte, človek!“

Hindujci so tedaj molili v svojem jeziku. Tudi papež je molil z

njimi v njihovem jeziku. Toda njegov glas je bil vedno bolj utrujen, njegova ramena so se vedno bolj upogibala in vedno večji znaki bolečine so se kazali na njegovem obrazu. Njegovo trpljenje je raslo od minute do minute. Vedno bolj se je približeval hindujcem, vedno bolj je postajal njihov.

*Pavel VI. pozdravlja 2. 12. 1964
hindujsko ljudstvo*

Naše potovanje je potovanje miru in ljubezni, ki hoče zediniti zvezjo medsebojnega razumevanja vse narode, da bi se vedno bolj zavedali dolžnosti, da se med seboj spoznamo, ljubimo in podpiramo z darovi, ki smo jih prejeli. Ti darovi niso določeni za omejeno število narodov, ampak so ustvarjeni za vse človeštvo.

To potovanje prijateljstva in bratstva nam daje priložnost, da od blizu spoznamo to neizmerno ljudstvo, ki ga tako cenimo zaradi njegove globoke vernosti, zaradi prirojene plemenitosti in zaradi njegove umetniške in kulturne civilizacije, ki je dosegla najvišje vrhove človeškega duha, tistega duha, ki mu evangelijska resnica more dati polno, splošno in nena-domestljivo vrednost.“

*Pavel VI. je v Indiji reševal
nasprotnike*

Večina Indijcev je papeža Pavla VI. navdušeno in hvaležno spreje-

mala. Pristaši stranke Jathsangh pa so mu nasprotovali. Po bombajskih ulicah so bili pred papeževim prihodom letaki: „Pojdi domov! Zapusti Indijo!“ Grozili so tudi, da bodo papeža sprejeli s črnimi zastavami, ki zanje pomenijo manifestacijo brez nasilja.

Da bi se to ne zgodilo, je šel poglavar večjega indijskega rodu Joe Simoes v Bombay, da bi o tem razpravljaj z zastopniki stranke Jathsangh. Ti so zahtevali, da sme papež priti v Indijo pod tremi pogoji: 1. priti mora v Indijo kot gost vlade in ne kardinala Graciasa; 2. gospodarske podpore, ki jih bo papež naklonil Indiji, mora razdeliti vlada in ne kardinal Gracias; 3. ne sme biti spreobrnjenj h katoliški Cerkvi.

Posredovalec poglavar Simoes je odgovoril, da je papeža povabila v Indijo vlada, vendar papež more storiti, kar hoče. Podpore, ki jih bo dal papež, bo razdelila vlada. Vendar spreobrnjenja h katoliški veri Indijcem, ki mislijo, da je to pametno, ni mogoče zabraniti. S tem svojim odgovorom je dosegel sporazum. Kardinal se mu je za posredovanje pismeno zahvalil.

Ko pa je vlada zaradi varnosti in reda le zaprla 250 članov te indijske stranke, je papež takoj po prihodu prosil ministrskega predsednika Shastrija, naj jih spusti na svobodo. Rekel je, da bi rad z njimi govoril in jim skazal svojo ljubezen. Papeževo prošnjo so takoj spolnili in jetnike izpustili.

Pavel VI. v Severni Ameriki

V dvorani, kjer imajo zastopniki Društva združenih narodov svoje seje v New Yorku, se je 4. oktobra 1965 od 15.15 do 18 ure odigral izreden, čudovit prizor. Papež, vzvišen zaradi svoje službe, je ves ponižen in skromen stopil na oder, da bi govoril zastopnikom združenih narodov. Obdajala ga je množica mikrofonov.

Da bi pridobil dobro voljo in pozornost poslušalcev, je začel z izredno ponižnostjo in iskrenostjo govoriti v francoskem jeziku:

„Imam le najmanjšo pravico, da vam govorim, četudi nisem odvisen od nikogar. Ne prihajam tekmoval z nobeno osebo. Ne prosim ničesar drugega ko dovoljenja, da vam smem nesebično služiti.“ Ko je ustvaril med poslušalci razpoloženje za sprejem njegovih besed, je nadaljeval:

„Prihajam, da vam izročim pismo, ki ga imam v svoji oblasti že 20 stoletij in je naslovljeno na vas — združene narode... Vi ste voditelji človeštva. Vi izvršujete božji načrt. Korakate naprej in se ne morete vrniti nazaj... Nič več vojske! Razorožitev! Mir! Ne morete ljubiti tisti, ki ima orožje v roki... John Kennedy je rekel: „Ali bo svet končal vojsko, ali bo vojska končala svet.“

Papeževe besede Združenim narodom so velik dokaz njegove veličine in luč za vse tiste, ki vodijo in vladajo države.

Gregor Mali

**DVE
V
VPRAŠANJI
IN
DVA
ODGOVORA**

**Zakaj je Bog svet
ustvaril in kakšen je
njegov namen?**

Na univerzi pogosto govorim s tovariši tudi o verskih in svetovno-nazorskih vprašanjih. Že večkrat smo razpravljali tudi o tem, zakaj je Bog svet ustvaril in kakšen da je njegov namen. Priznam, da mi doslej nihče ni dal popolnoma zadovoljivega odgovora. Morda mi lahko pri tem pomagate?

Pri vprašanju o namenu stvarstva moramo dobro razlikovati dvoje vprašanj; prvo je: kaj je Boga nagnilo, da je ustvaril svet, drugo pa: kateri je končni smoter stvarstva.

Božje razodetje nam na ti dve vprašanji odgovarja, da je bil nagib za stvarjenje sveta božja svobodna ljubezen oz. dobrota, medtem ko je končni smoter stvari božja slava, drugotno pa sreča umnih bitij. Seveda je to suhoparno izražanje potrebno boljše razlage. Poskusim jo dati!

Vera nas uči, da je Bog neskončna dobrota in ljubezen. Saj ga sv. Janez naravnost imenuje Ljubezen. Ljubezni pa je lastno, da hoče delati dobro, prinašati srečo. Gotovo ste že srečali v življenju res dobrega človeka, čigar dobrota je vendarle le slaboten odsev neskončne božje dobrote. Tak človek je ves srečen, če more osrečevati svojo okolico, v svoji dobroti bi se naravnost razdal. Le pomislite na dobroto kakšne

matere ali očeta, ki ne vesta, kaj do-
brega bi še storila za svoje otroke.
Dober človek je kot sonce, ki raz-
svetljuje in ogreva svojo okolico.

Še neskončno bolj je svojsko za-
božjo dobroto in ljubezen, da hoče
delati dobro. Ker pa je Bog najvišje
bitje in neskončna popolnost, zato
ga nič izven njega ne more nagniti
k njegovi dejavnosti, sicer bi bil ne-
kako odvisen od tistega izvenbožje-
ga bitja, kar pa je nemogoče. To-
rej mora biti tudi nagib za stvarje-
nje v Bogu samem. Spet pa to ne
more biti potreba ali korist, ki bi
jo Bog imel od stvari. Bog za svojo
srečo prav gotovo ne potrebuje no-
benih bitij izven sebe, ko je vendar
sam v sebi neskončno popoln in
torej tudi absolutno srečen. Zato je
edino, kar je moglo Boga nagniti,
da je svet ustvaril, le njegova ne-
skončna dobrota in ljubezen, ki je
hotela svojo dobroto in srečo dele-
žiti tudi drugim bitjem. Zato pravi
tako lepo 1. Vatikanski koncil —
letos obhajamo njegovo stoletnico —
„da je Bog v svoji dobroti, ne za-
to, da bi povečal svojo srečo, svo-
bodno ustvaril ves svet“.

Drugo vprašanje pa je, kateri
je končni smoter in namen stvar-
stva. Katoliški nauk odgovarja, da
je ta namen na prvem mestu božja
slava in njegovo poveličanje, dru-
gotni namen pa osrečenje razum-
nih bitij. Bog kot absolutno Dobro
mora biti namreč zadnji cilj in smo-
ter vsega bitja in žitja. Te predno-
sti ne more prepustiti nikomur dru-
gemu, sicer bi ravnal proti pravemu
redu, ki ga zahteva resnica. Saj se

tudi starši ne morejo odpovedati,
da bi jih njihov otrok ne priznal za
svoje starše. To zahteva objektivni
red, zahteva resnica sama, zahteva
stvarnost. Tudi pri Bogu je tako. Bog
ne more ne hoteti, da ga stvari pri-
znajo za to, kar je, namreč njihovega
stvarnika; kar se pravi Bogu izkazo-
vati dolžno slavo. To daje stvarstvu
tudi zadnjo in najvišjo dostojan-
stvo: njihov cilj ni kaj izven Boga,
ampak Bog sam. Bogu služiti pa se
pravi kraljevati.

Nerazumna bitja proslavljajo Bo-
ga že samo s tem, da so, ko s svo-
jim bitjem, lepoto in smotrnostjo
proglasaajo božjo dobroto, modrost
in popolnost. „Nebo pripoveduje bo-
žjo slavo in nebes oznanja dela nje-
govih rok,“ pravi lepo sv. pismo.
Umna bitja pa imajo večjo in višjo
nalogo. Ta naj v stvarstvu odkri-
vajo božjo modrost, lepoto in moč
in potem zavestno Boga proslavlja-
jo. Umno bitje, ki gleda veliko moj-
strovino, se ne more ubraniti, da
ne bi proslavljalo mojstra, ki jo je
 naredil.

Nekateri filozofi so dejali, da bo-
žja slava ne more biti smoter stvar-
stva, ker bi tako morali Boga dol-
žiti častihlepja in sebičnosti. Nič ni
bolj oddaljeno od pravega umevanja
kot takšna trditev. Graje je vredno
le, če kdo zahteva ali pričakuje
časti in priznanja, ki mu ne gre. Pri
Bogu pa ni tako. Ali ni popolnoma
pravilno, da, edino pravilno, da daje
stvarstvo vso čast in slavo tistemu,
ki je njegov stvarnik in absolutni go-
spodar?

Seveda pa je Bog ustvaril stvari

tudi, da bi z njimi osrečil razumna bitja. Samo da je ta smoter podrejen prvemu, namreč slavi božji. Človekova sreča, ki naj mu jo prinaša stvarstvo, ni sama sebi namen, ampak mora biti tudi sama usmerjena v božjo slavo. V tem smislu lepo pravi sv. Pavel: „Vse je vaše, vi pa ste Kristusovi, Kristus je pa božji.“

Sicer si pa oba namena ne moreta nasprotovati. Kajti slava božja se dosega prav s človekovo srečo, ki obstoji v spoznanju, ljubezni in proslavljanju Boga. Čim večja je človekova sreča, tem večja je ljubezen do Boga, ki je vir te sreče, tem večja je tudi slava Božja.

Morda sem Vas predolgo mudil s tem razmišljanjem, a gre za tako bistvene resnice, da je treba imeti o njih jasne pojme.

Zakaj je „mladina“ postala revolucionarna

Po vsem svetu je mladina postala revolucionarna. Zlasti univerzitetni študentje so nezadovoljni s sedanjim stanjem in hočejo nekaj novega, največkrat sami ne vedo točno kaj. Ali mi morete kaj bolj pojasniti ta pojav upornosti sodobne mladine?

Odg.: Zdi se mi, da je zlasti pri univerzitetni mladini, ki je najbolj pogost protagonist te upornosti, ki se kaže v okupaciji univerz, štrajkih in podobnih izrazih neke globoke nezadovoljnosti, iskati dvojne razloge.

Najprej se ti študentje upirajo proti preživelji strukturi univerz. Ne

smemo namreč pozabiti, da ustroj današnjih univerz kaže še vse bistvene znake srednjeveške univerze in je zato kaj naravno, da ne odgovarja več modernim zahtevam. Po nekem instinktu, bolj kot pa po zrelem in hladnem razmišljanju, prihajajo študentje do spoznanja, da današnja univerza ne služi več dobro svojemu namenu — napredku družbe. Študijski načrti ne odgovarjajo več potrebam modernega profesionalca, univerza je dejansko še vedno mnogokje privilegij socialnih, ne pa intelektualnih privilegirancev itd. Vse to so razlogi, ki netijo upor proti današnji univerzi.

Vendar v tem ni mogoče videti celotnega vzroka za upornost današnje mladine. Pravi vzrok je globlji. Ta vzrok bo najbrž v tehnokratizaciji današnje družbe, ki jih izrablja v svoje namene, ki pa jim ne da odgovora na osnovna vprašanja njihove eksistence. Ne gre pri teh študentih predvsem za ekonomsko ali socialno krizo — saj večina njih niso sinovi zapostavljenih, nižjih slojev, ampak sinovi premožnih staršev — ampak za eksistencialno krizo. Tisto krizo, ki mnoge od teh mladih ljudi žene v razvratnost, kjer hočejo pozabiti na občutek samote in praznote, ki jih muči, medtem ko si drugi v brezupu jemljejo življenje.

Naša tehnična civilizacija je kot silno komplicirano telo, a brez duše; še več, to je civilizacija, ki duhovnost ubija. Nek podzavesten klic po dviga iz teh mladih src, klic po odgovoru na naigloblja vprašanja človeškega življenja, za katera tehnika

nima smisla. V najgloblji analizi je to krik po Absolutnem, po Bogu, po katerem tako hrepeni človeško srce.

Kjer je rešitev? Nekateri jo vidijo v spremembi struktur. Strukture je treba resda v marsičem spremeniti, a samo ta sprememba ne bo mogla izpolniti praznine, ki jo je ustvarila v človeku moderna tehnokratska družba. Pa tudi moderna filozofija, če sploh smemo govoriti o nje eksistenci, ne ve povedati nič resnega o teh najglobljih vprašanjih. Moderne teorije le bolj podirajo, gradijo le malo. Rušijo staro stavbo, ne da bi vedeli, kako naj izgleda nova, ki naj se zgradi na ruševinah stare.

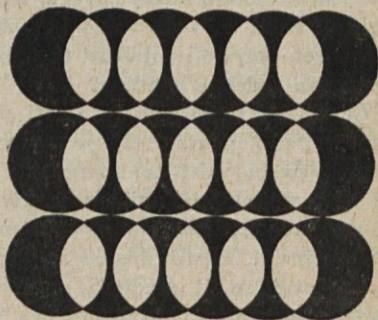
Prava drama pri tej krizi je ta, da kristjani ne približamo ali pa ne znamo približati tej iskajoči mladini krščanske odrešilne poslanice, krščanskega svetovnega nazora. Tam, kjer se to posreči, se mladina z nenavadno željo in radikalno resnostjo oprime zveličavnega nauka. Vedno več univerzitetnih študentov se npr. obrača na duhovnike, ker nekako nagonsko čutijo, da bodo pri njih našli odgovora, ki ga drugje zaman iščejo. Sreča zanje, če naletijo na duhovnika, ki jim da gotovost, ki jo iščejo, velika nsreča, če se srečajo s takim, ki sam ne stoji več na trdnih tleh v svojem verskem prepričanju, kajti kam naj se potem obrnejo, če so učitelji resnice odpovedali.

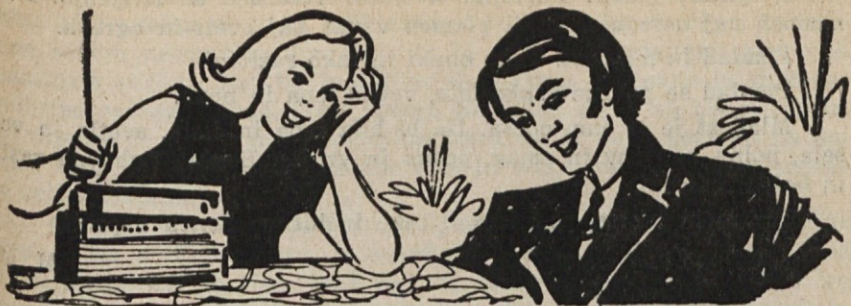
Nastopila je ura, ko mladina začneja čutiti praznote vsega, kar ji današnji tehnokratizirani svet more nuditi. Udobnost in stroji ne morejo potešiti žeje človeškega srca po pravi sreči. Zato išče pravih učiteljev.

Vemo, da more samo krščanstvo dati odgovor na zadnja človekova vprašanja, žal pa manjka kristjanov, ki bi znali to današnji mladini prepričljivo povedati.

Kristjani bi se morali vendarle že enkrat otresti kompleksa krivde, neupravičenega strahu in sramu pred filozofijami enodnevniciami, ki znajo biti kvečjemu grobarji, ne pa arhitekti. Kristjanov potrebuje današnja doba, klerikov in laikov, ki bodo veselo in ponižno ponosno izpovedovali svoj Credo v svet. Tehnizirani svet pričakuje zlasti od duhovnikov, da bodo čuvarji templjev in oltarjev, kajti ne manjka mu tehnikov, manjka mu svečnikov. Zato je naravnost smešno, če nekateri duhovniki ravno v tem trenutku hočejo spreminjati svoje cerkve v politične shodnice, svoje pridige v socialne govore, sami sebe pa v tehnike. Današnja mladina žeja po duhovnosti, po metafizičnih globinah, ne pa po tehniki. Tehnika jo ravno ubija. Tisti bo dobil današnjo mladino, ki ji bo znal na prepričljiv način pokazati na absolutno Vrednoto, Boga, po katerem nezavedno hrepeni njeno srce.

p. Alojzij Kukovica, D. J.

za mladino

Soncu naproti

Gosta sivina megle se je vlekla po predmestju, rahel dež je leno
pršil po strehah hiš, po blatnih cestah, asfaltu. Vlažen mraz se je
zagrizel do kosti.

Vendar je vse v pričakovanju nečesa novega.

Kakor da bi se nevidne roke dotaknile strun, je zabrnelo. Čez noč
je veter razgnal meglo in oblake. V jutru je posijalo sonce.

Na vrtu je zacvetela mimoza. Rumene puhaste kroglice razšir-
jajo opojni vonj kakor dih pomladi.

Vse brsti, črpa sokove, se poganja kvišku, raste, zelení.

Naenkrat začutimo nemir, prebujenje, sanje.

Znajdemo se v vrtincu mladostnega valovanja.

Hrepenimo po sreči, prijateljstvu, po komaj sluteni skrivnosti —
ljubezni. Ljubezen, nemirno trepetanje srca.

Telo nas vleče k tлом. Lenoba in ugodje nas zapeljujeta.

Kvišku! Ne plazi se! Vstani!

Napor je pesem mladih.

Zapiramo se vase, vidimo le sebe, svoj krog.

Nikar! Raztrgajmo vezi sebičnosti, odprimo srce; podajmo roko
prijatelju. Razdajajmo se! Dobrota, plemenitost je polet duše.

Muči nas malodušje, s sklonjeno glavo iščemo v temi.

Dvignimo glave! Poglejmo v nebo. Veselimo se življenja. Naš nasmeh naj osrečuje. Božji plamen v naš naj sveti in ogreva.

Pomlad in mladost. Tako enaki in tako različni.

Pomlad se povrne vsako leto, večno lepa in nova.

Mladost je le ena, edina. Da bi bila lepa in čista, svetla in vesela, polna naporov in zmag, pesmi in vriska. Bogata duhovne rasti in božje ljubezni.

Bratje in sestre, podajmo si roke in hitimo Soncu naproti.

M. M.

PISMO PISATELJA MAUSERJA

Draga dekleta, dragi fantje:

Tole nedeljo bodo brali v cerkvi silno lepo pismo apostola Pavla Efežanom. Ko ga berem, mislim na vas, zakaj med mnogimi besedami mi posebno tele hodijo kar naprej pred oči:

Drug drugega prenašajte v ljubezni in se trudite, da ohranite edinost duha z vezjo miru.

O duhu sem vam govoril, ko sem bil pri vas. Duh, povezan z vezjo miru, je gotovo tista čudovita sila, ki more v mladem človeku odpreti vsa tista obzorja, v katerem je vse, kar more mladega človeka plemenititi. In današnji čas, ko je toliko stvari narobe, ko toliko mladih ljudi išče osebno notranjo srečo v stvareh, ki sreče sploh ne obsegajo, potrebuje mlade ljudi, ki bi s plemenitostjo vrgli svetlo luč na toliko umazanih senc, ki leže na mnogih mladih.

Morda včasih mislite, da vaša mladinska organizacija ne more veliko storiti, da vaša Mladinska vez ne pomeni veliko. Motite se. Vsaka mladinska organizacija, ki ima za cilj gojiti plemenitost, ki hoče zbrati v sebi vse, ki hočejo svojo mlado silo porabiti ne samo za ples, temveč tudi za duhovno rast, je ne samo vredna, da živi — je potrebna, nazarensko potrebna. Držite skupaj, zbirajte se, govorite, debatirajte, vprašujte — to bo vaša mlado silo krepilo in ohranjalo. Človek sam tako brž opeša, tako brž mu zmanjka poguma. Resnična moč je v skupnosti. Nikar tega ne pozabite.

Najlepše ure, ki sem jih preživel v slovenski argentinski skupnosti, so bile ure z vami. Žal mi je, da so bile tako kratke. Toliko ste mi dali kakor že zlepa ne kdo. Naj se vam vsem iskreno zahva-

lim, da sem smel biti med vami, da sem vam smel govoriti. Tolikokrat zdaj mislim na to in tolikokrat si želim, da bi se mogel za kakšno soboto premakniti tja doli, da bi govorili. Ostanimo povezani, ostanimo skupaj. Naj bo tudi vam slovenstvo, kulturne in duhovne dobrine našega naroda, svete stvari. Ne dajte, da bi ob belem kruhu, ki vam ga bo morda nova domovina ponujala in dala, pozabili na domač kruh, ki so ga morda mesile trde in težke roke, pa so ga mesile z veliko ljubeznijo.

Ob prvi priliki, ki jo bom imel, napišem kaj za vašo Mladinsko vez, če bo uredniku prav. In kdorkoli izmed vas, dragi moji, bi mi želel pisati, naj mi piše. Vsak naj ve, da mi bodo vaše besede že lep pozdrav. Študirajte, pokažite svetu, kaj slovenski mlad duh zmore in bodite med seboj kakor ste bili tiste dni, ko smo bili skupaj.

In vedite in nikar ne pozabite:

Strašno vas imam rad.

Z najlepšimi slovenskimi pozdravi

Vaš vdani

Karel Mauser

Cleveland, Julij 24-1970

Pisatelj Karel Mauser v razgovoru z mladimi v Slovenski hiši v Buenos Airesu

SKREGALA SVA SE

Tisto nedeljo ni vedela kaj početi. Prejšnji večer sta se s fantom razšla. S hladnim pogledom sta si vrnila prstane. Kavarno sta zapustila v tišini in odšla skozi različna vrata, da bi se čimprej pomešala v vrvežu na cesti.

Ko je skušala zaspati, je prizor podoživela. Dejansko se ni splačalo skregati. Vzrok je bil malenkosten. Nedelja z vsem svojim soncem in cvetjem je bila najbolj dolgočasna v vsem življenju. V ozračju je plavala žalostna muzika.

Zakaj se skregajo zaročenci?

Vsak par fanta in dekleta doživi kdaj take nedelje. Tudi sonce ima svoje madeže. Tudi marmor grških kipov je porozen. Ni popolnih zaročencev. Neskladnost se bo včasih nujno pokazala. Ne zato, da bi končala s tem, kar se je doseglo, ampak da bi utrdila značaje in preskusila duše.

Po skreganju se morata namreč zaročenca povrniti ponižna in očiščena. Naši padci nam morajo služiti, da se dvignemo, ne pa da se še bolj pogreznemo. Dajo nam podobo o naši majhnosti in spodbudo za novo bitko, iz katere je mogoče iziti zmagovalec. „Eno bitko sem zgubil,“ je dejal Napoleon, „imam pa čas, da dobim naslednjo.“

Sporov med zaročenci ne smemo jemati z duhom tragičnosti, ampak z voljo po poravnavi. Analizirala bosta motive nesporazuma, določila odgovornost in si s plemenitim duhom odpustila, da bosta še bolj povezana in velikodušna.

Tudi v zakonu ne bo manjkalo sporov. In način, kako jih rešujejo v zaročni dobi, je najboljša prilika, da se vadijo za prihodnje in dokončno življenje.

Skoraj zmeraj se zaročenci skregajo zaradi malenkostnih reči, ki jih pa samoljubnost moškega nabrekne, domišljija ženske pa okrasí. In ker je vsak izmed njiju prepričan, da je drugi kriv in ker ošabnost slepi duše, ni mogoča poravnava, kadar se nobeden ne upa napraviti prvega koraka.

Pa ga je treba, čeprav ima krivdo drugi. Tako ravnajo velikodušni ljudje. Tisti, ki doumejo, kaj velja ljubezen.

Mnogo dobrih prilik je bilo zapravljenih, veliko zakonov v cvetu se je obletelo, ko je vse kazalo na uspeh, zaradi kakršne koli malenkosti. Kot da bi kak rahel vetre naenkrat razburkal morje z neukrotljivo nevihto. Vse je bilo izgubljeno zaradi praznega ničā.

Zakaj se sprejo zaročenci?

Zaradi različnosti mnenj; zaradi dejanja, ki je razjezilo drugega; zaradi slabega značaja, ki je vzbruhnnil brez vsake kontrole; zaradi

nezaupanja ali ošabnosti; zaradi samoljubja ali ljubosumja. In včasih tudi zaradi prepogostega obiskovanja!

Pride doba zdolgočasenja od samega gledanja, trenutek molka od golega govorjenja, izbruh jeze od same ljubezni, toda ker ta preveč čutna ljubezen ne pozna uravnovešenosti poduhovljene ljubezni.

Bolje je predvideti kot pa zdraviti. Varuj se napuha, pridobi si kreposti. In čeprav ni možno v življenju jasno nebo brez vsakega oblačka in ne ljubezen brez vsake sence, bo tvoja zaroka odpirala cvetove ponižnosti in harmonije na lepi poti, ki pelje k oltarju.

Poslovenil J. Š.

MLADINSKA ROSTA

PRED KIOSKOM

Nekaj časa sem bral vse revije brez izbire. Slabe in dobre, športne in „sexy“. Knjig sem malo prebral. Potem sem bil prisiljen izbirati med revijami. Zaradi denarja, zaradi časa in tudi potrebo po lepem, ne samo po umazanosti, sem močneje čutil. A ne vem zmeraj, ko stojim pred kioskom, katero revijo bi kupil. Kako bi se informiral?

O čem bi se rad informiral? Odgovori si na to vprašanje, pa boš videl, kaj naj narediš. Če te zanimajo strokovna vprašanja, ali morda tudi potek dnevne politike, boš nekaj snovi že našel v revijah, a ne dovolj. Če ti gre pa morda za druge vrste „informacijo“, recimo o sentimentalnih zapletih takoimenovanih zvezd in zvezdnikov, v tem primeru fant moj, pa je bolje, da ostaneš ne-

informiran in porabiš čas za branje knjig. Ne pozabi, da izbereš knjigo sam, revija pa ti natrosi mešanico branja, v katerem je težje ločiti resnico od zmote, dobro od zlega, posebno ker je zmaterializirano uredništvo zavilo vse skupaj v lepo privlačno luč. Ne bom Ti svetoval nobene revije imenoma, naj Te vodi vest in zdrava pamet. Ne pusti pa, da bi Tvojo miselnost oblikovali trgovsko usmerjeni založniki revij, ki imajo pri izbiri snovi pred očmi le želje in poželenja otopele mase, v kateri vidijo ne ljudi, marveč sredstvo svojega dobička.

BOG VAJU BLAGOSLOVI!

Zadnjič sem bil tako vesel, ko sva z Marijo, mojo zaročenko, odhajala od nedeljske maše. Jasno sem videl, da je bila doslej najina mla-

dost obvarovana vseh tistih razburkanih dram in nesreč, ki jih opisujejo mladinske ali senzacionalne revije. Misliva se kmalu poročiti. A se nama zdi vse tako naravno, lepo, kot da drugače biti ne more. Kako sem hvaležen staršem za zgled čistega življenja in za podedovano vero! Molite za naju!

Hvala Ti, za tele vrstice! Vidva z Marijo pa se zahvalita Bogu za milosti, ki jih prejematata. Pri vsem tem pa se ne zanašajta, da sta posebej obvarovani izjemi. Tudi vama se bo treba verjetno kdaj boriti za čistost! A se ne bojta. Skupno molita za milost stanovitnosti v dobrem. Brez molitve pa bodita prepričana — ne bo šlo — in vama vsa podedovana vera ne bo pomagala. Vsak — tudi vidva — doživi slej ko prej preskušnjo. Prosi Boga, da vama bo v preskušnjah rasla ljubezen do Njega, skupno z medsebojno ljubeznijo zdaj in kasneje v zakonu.

KAJ NAJ BOM?

Končujem 5. letnik srednje šole. Približno čutim, da bi hotel postati gradbeni inženir. Vem, da človek lahko v vseh poklicih skazuje drugim brezplačno dobroto. A včasih me ima, da bi študiral medicino ali filozofijo, da bi bil bolj v stiku s človekom. Kaj pravite?

V vsakem poklicu boš lahko v stiku s človekom, prav kakor lahko z vsakim služiš Bogu. Vprašanje je, kam Te vleče naravno nagnjenje, za kaj imaš prirojene darove. Slédi

tem pa boš najlažje služil sebi, bližnjemu in Bogu. Če se ne moreš odločiti, pa se pojdi posvetovat v poklicno posvetovalnico. Morda se Ti odkrije kako novo področje, na katerega sam nisi mislil.

POČAKAJ — PREMISLI

Oprostite, gospod, če je vprašanje preveč osebno ali pretežno. Zadowoljna bom tudi samo z namigom ali le z delnim odgovorom. Stara sem 17 let in v 4. letniku učiteljskega. Doslej nisem poznala ljubezenskih zapletljajev. Tudi ne sanjam po dobri plači ali visokem položaju ob možu. Rada bi postala redovnica, obenem pa bi rada ostala med ljudmi, posebej med mladimi dekleti. Naj čakam na jasnejše spoznanje?

Pomanjkanje ljubezenskih zapletljajev ne pomeni še redovniškega poklica. Za marsikatero dobro ženo in mater vem, ki prav tako ni imela pri tvojih letih ljubezenskih izkušenj, pa se je kasneje zaljubila do ušes in je danes srečna v svojem poklicu in stanu.

Tudi kar se dobre plače in visokega položaja tiče, je zelo verjetno, da ju boš ob ljubljenem možu prav tako pogrešala kakor v samostanu.

Med mladimi dekleti pa moreš delati kot dekle, kot žena, kot mati in kot redovnica. Tudi zdravnice, profesorice in socialne delavke to delajo.

Veš, poklic — pa najsibo redovniški ali zakonski — zahteva močnejših znakov. Moli zanje!

Moja zgodba

(Nadaljevanje)

Potem sem mislila na Minko, ki je tako vesela, tako srečna, ker bo šla z novimi oblekami na počitnice. Mislim na Minko, ki sili Magdo, da mora vso noč prečuti ob njeni obleki, ker ji je rekla, da jo "potrebuje za jutri", ko bo pa v resnici odpotovala šele čez osem dni... Mislim na lepo Minko, ki hodi na predavanja o socialnih vprašanjih zato, ker je govornik mlad, lep in simpatičen...

In mislim tudi sama nase: kolikokrat sem malomarno odlašala poravnanje dolgov.

Ne bi bila zmožna ukrasti niti enega centava nikomur... pa sem kradla zdravje in živce tistim, ki so mi kaj naredili in jim nisem plačala. Včasih tako ponosno in opazno počasi odpiram denarnico, da položim malenkost v stegnjeno odprto roko... pa pozabljam, da je pravičnost pred ljubeznijo...

Medtem sva prišli do cerkve. Ko me je gospa povabila, ali bi vstopili, sem brez obotavljanja pritrčila:

„DA!“

Z lahkoto kot že dolgo ne, sem molila iz dna duše. Za Minko, za

njene in moje prijateljice, da bi malo bolje razumele socialno vprašanje. Da bi vsa dekleta čutila, da so pri tem soodgovorna. Da bi vsi razumeli, da je predvsem mrtvilo dobrih ljudi krivo, če so slabi tako močni. Če bi bili dobri močnejši v dobrem, pa bi bili slabi šibkejši v slabem.

Zdrava Marija, milosti polna.

Včeraj popoldne sem šla iz službe. Z veselo zavestjo, da sem zapustila za seboj prazno pisarno. Čeprav me bo jutri ob devetih spet čakala s kupom papirjev. A vsaj za nekaj ur bodo oči proste števil in tipk pisalnega stroja. Hodila sem sproščeno po pločniku in ogledovala izložbe. Kot navadno. Nenavadno je bilo to, da sem se srečala s starejšim bratom Markom. Spremljala ga je simpatična dekle.

Mislila sem, da ga bom neprijetno presenetila in ga zmedla. Pa je drugačen kot jaz. In starejši. Prosto dušno se je zasmel, me pozdravil in mi brez zadrege predstavil spremljevalko:

„Pegica, predstavim ti mojo Lenčko.“

Njej je rekel:

„Lenčka, to je moja sestra Silva, po domače Pegica.“

Občudovala sem Markov siguren in miren nastop. Jaz pa sem Lenčki nerodno stisnila roko in ji precej v zadregi rekla:

„Me veseli spoznanje...“

Lenčka se je hitreje znašla in se prijeto zakrohotala:

„Saj te dejansko že prav dobro poznam, Pegica... Vse vaše poznam. Že kar težko čakam, kdaj mi vas bo Marko predstavil! Bog ve, koliko časa ga že prosim!“

„Saj sem res predolgo odlašal, nekoliko zaradi ‚mlajših dveh,‘“ se je opravičeval Marko, „sta takšna navihanca!“

„Pojdita z menoj, če vama je prav, bom jaz to uredila,“ sem rekla, že bolj mirna. „Telefonirala bom mami, da bo Lenčka pri nas na večerji. Da ne bo še mami v zadregi. Jaz bom pa že na pravi način predstavila Lenčko našima ‚divjačkoma.‘“

„Sijajno,“ je vzkliknila Lenčka. „Seveda če je vama in mami prav tako. Mi boste oprostili, da nisem oblečena ravno za obisk. Pod plaščem imam še kar bolničarsko uniformo, ker prihajam naravnost iz bolnišnice.“

Presenetila me je njena preprostost in naravnost. Prijela sem jo za roko in ji navdušeno priznala:

„Srečna sem, Lenčka, da si Markova dekle!“

Brat je žarel od zadovoljstva zaradi tega in ni nehal ponavljati:

„Silvica je najboljša sestra in na svetu... Naša čudovita Pegica!“

Kot da ne bi znal kaj drugega govoriti.

Ubogi fant! Zgleda tako zaljubljen, kot bi bil ob pamet. Pri teh letih. In on, ki se sicer tako zadržano in resno obnaša, se je tisto popoldne vedel kakor prehitro dostal študent.

Kaj vse ljubezen st'ri!... Ljube-

zen! Kadar ti dobiš človeka v oblast...!

— — —

Domači so Lenčko vsi prijazno sprejeli. Je res prikupna in zgleda, da se počuti zelo doma v svojem poklicu, popolnoma predana bolnišnici. Morda ji to daje mir in sigurnost nastopa. Minka jo je napeto poslušala. Kot je njena navada. Nekaj zaradi olike, nekaj pa zato, da se včasih dela malo važno, če more koga kaj važnega vprašati. Sproščeno pogreznjena v nizek naslonjač, s komolci oprta na kolena in glavo med dlanmi, je res kmalu Lenčko važno vprašala:

„Lenčka, rada bi te vprašala za nasvet. Tako bi rada študirala medicino! To je samo lepa želja... Veš, problem denarja. Upam, da s tem ne izdajam nobene skrivnosti. Verjetno tudi Marko ni imel namena, da bi nas naslikal kot kake milijonarje. Gre tako tako, za silo. Torej, kaj se ti zdi boljše — ne da bi čisto opustila svojih sanj —, naj postanem bolničarka ali farmacevtka?“

Lenčka je hitro in točno ocenila Minko (sama pri sebi): da je včasih nestanovitna in sebična. Takoj ji je odgovorila:

„Bodi farmacevtka, Minka! Mislim, da bi težko prenašala vsakdanje srečavanje s trpljenjem in raznimi boleznimi pri bolnikih.“

Iz Marka je sijalo mirno, a zmagooslavno zadoščenje, ko se je prepričal, da so domači kar tekmovali med seboj, kdo bo bolj pozoren do njegove neveste. Minka je izrabila priložnost, medtem ko so drugi za-

čeli glasneje govoriti in ropotati s kavnimi skodelicami, me povabila vstran in mi zašepetala na uho:

„Se ti ne zdi simpatična?... Jaz sem jo že prej večkrat videla skupaj z Markom, je že precej časa, odkar govorita. Dvakrat je že govorila z mamo, ko sta bili sami doma..., medtem ko smo bili drugi v šoli.“

Zmedena sem jo vprašala:

„Odkod pa potem ti vse to veš?“

„To je pa tajna policija,“ mi je odvrnila z detektivskim pridihom. In nadaljevala:

„Poglej, če nima Marko res srečo? Ona je sirota, brez staršev. Torej ne bo imel problemov ne s taščo ne s tastom. In to je tudi za nas dobro! Nobenih sitnosti s sorodniki. Le njuni otroci bodo pogrešali staro mamo in dedka. Ker naša mama mora pa tudi ostati pri nas. Sicer pa ne bosta imela otrok kaj veliko čez ducat. Ona je že stara: 26 let in pol, draga! Dvanajst dni več kot Marko. Joj! Mama naju kliče... Morali bi postreči s kavo in ponuditi pecivo...“

Kje je Minka zvedela vse te podrobnosti? Kako prav jo je presodila Lenčka, ko se ji je Minka zdela sebična, preveč zase računarska, že kar za naprej, kako bo, ko bo... Če bi jo jaz vprašala, odkod vse to ve, bi mi gotovo zabrusila: 'A, stara, to je pa skrivnost, in... pst, jezik za zobe!'“

Danes sem morala ostati doma. Spet ta napad na jetra. Včeraj zvečer sem spet preveč jedla, posebno cvrtja.

Pa je Lenčka pri tem nedolžna. Tudi mama se ne počuti čisto v redu. Zato ima kuho na skrbi Olga, mlajša sestra.

To bo spet joj in direndaj vse dopoldne!

In res me je kmalu prišla v spalnico spraševati:

„Ti je že boljše, Silvi?... Pridi opazovat, kako bom kuhala mojo specialiteto: juho za mami. Kadar jo želodec boli, ne prenese druge hrane kot juho po mojem receptu.“

Nejevoljno sem se ogrnila s spalnim plaščem in zagodrnjala:

„Poslušaj, Olga, saj tako in tako nikdar ne pridem nikoli pred poldnem domov. Zlepa mi ne bo treba kuhati. Zato me tudi ne zanima tvoja specialiteta in tvoj recept o zdravilni juhi. Še manj pa danes. Si boš morala pač sama pomagati, saj si vajena...“

Pa me je le izvabila v kuhinjo. Pogledala me je naravnost v oči in me osupnila z odgovorom:

„Počasi se boš morala tudi ti privaditi na kuhinjo, posebno potem, ko mene ne bo več doma. Jeseni odidem. Vstopila bom v samostan h karmeličankam...“

Pa mi gre to pripovedovati kar tako na lepem, brez uvoda, in danes, ko me že itak jetra bole...!

Bo še.

V ♥ DRUŽINI

5' razmišljanja

Slovenske maše...

Nedelja za nedeljo.

Ali k zgodnji maši ali k deseti, k opoldanski, večerni ali predvečerni. Na faro ali v bližnjo podružnico ali... Do te imam boljše prometno zvezo, v tisti mi bolj prija ura, v oni se bolje počutim.

V Velikem Buenos Airesu je po slovenskih središčih redno sedem nedeljskih maš. Sedem slovenskih duhovnikov se tedensko nanje pripravlja, porablja svoj čas za potovanje — potem, ko so že na mestih, kjer službujejo, opravili nedeljsko mašo.

Kam grem k maši, je popolnoma moja stvar. Da le grem. Grem, kadar morem in kjer sem bolj zbran. Pri slovenski maši me moti prostor, ni pravih klopi, vedno isti pridigar, vsi te poznajo in tudi čas ni prikladen.

Nihče mi ne bo ukazoval, kam naj grem.

Tako mislimo in pravimo, ko v položaju in času velike svobode, ki jo trenutno živimo, ne prenesemo nad seboj ukazovanja in hočemo svoja dejanja sami izbirati in se zanje odločati.

A na dnu, prav na dnu te naše samostojnosti, je neko vprašanje, ki od časa do časa pririje v zavest, in sili k odgovoru:

Zakaj imamo slovenske maše? Za koga so?

Vedno mislim, da je družinska molitev neprecenljive vrednosti za vsako družino. Ne samo, ker posameznika približuje Bogu, ampak tudi ker vse družinske člane povezuje med seboj in z Bogom. Kar je lepo povedano v stavku, ki smo ga slišali pred leti vsak dan ob radijski oddaji družinskega rožnega venca: „La familia que reza unida, permanece unida.“

Nekaj podobnega mora biti v skupnosti. Kadar pri skupni molitvi in daritvi drug ob drugem mislimo na isto Osebo, na isti nauk, na isto žrtev, se med nami ustvarjajo posebne vezi, ki nas spajajo ne le tisti trenutek, ampak tudi v življenju. V vsaki skupini enako mislečih in čutečih se to dogaja. A tem močnejše je to v našem primeru, ko je naš skupni predmet — Bog in naše izrazno sredstvo — naša materina beseda, ki prihaja iz slovenskih src.

Vezi imajo v človekovi naravi veliko vlogo. Prav tako v duhovnem svetu in v družabnem. Človek mora biti z nekom povezan, sicer mu je življenje grenko.

Za nas so te vezi dvakrat važne. Primorskim Slovencem je v dobi preganjanja prav slovenska maša s slovensko molitvijo in petjem pomagala reševati narodno zavest.

Tudi nam je dano.

A odlika svobode je v tem, da se prostovoljno za dobro odločimo.

M. B.

Nemirna in uporna mladina

VABILO

Spoštovana gospa!

Liga Žena-mati, Vas prisrčno vabi na sestanek, ki bo v četrtek ob 18. uri v Slovenskem domu v San Martinu. Predaval bo g. profesor Pavle Verbic. Naslov predavanja: Nemirna in uporna mladina.

Oktober 1970

Liga žena-mati

Kar je pravil, nas je zanimalo in kar je bilo vmes njegovega razmišljanja, nas je prevzelo in sililo k temeljitemu razmišljanju. Uporna in nemirna mladina je zašla na pot brez izhoda v puščavo

brez plodnosti. Ponavljam te besede in jim prisluškujem. Njih odmev se nosi po pokoju duše in dramí občutek in vzbuja željo, da bi misli in spoznanja, ki jih je nanizal predavatelj, ne šle v pozabo. Zato sem ga prosila za kratek pogovor. Takole je na zastavljena vprašanja odgovarjal gospod profesor.

Skoraj vsak dan lahko beremo ali slišimo o nemirih in uporih med mladino in to po vsem svetu. Ali sta nemir in upornost res značilnost sodobne mladine?

Velika večina sodobne mladine se z resnim delom pripravlja na svojo bodočnost in poslanstvo. Res pa je, da je protestirajoča mladina zelo glasna in aktivna in zato — čeprav je v veliki manjšini — te daje vsaj na prvi vtis neko značilnost vsaj današnji mladi generaciji.

V čem pa naj bi bila ta značilnost?

Na kratko je to težko povedati, ker imata njen nemir in upornost različne in celo nasprotujoče si vzroke. Če bi smeli vse zelo poenostaviti, bi lahko označili samo dve skupini: „beatnike“ in „novo levo“. Obe ti dve skupini se seveda delita na podskupine, ki včasih sodelujejo, drugič si celo nasprotujejo, vedna pa v glavnem zasledujejo iste cilje. Trdijo, da se bore proti napakam sodobne družbene ureditve, za mir, za rasno enakopravnost itd. Odklanjajo avtoriteto in se zatekajo hitro k nasilju.

Kakšna je miselnost beatnikov?

Prepričani so, da je mladina žrtev sistemov očetne generacije, ki jih ne morejo obvladati in jih zato odklanjajo. Moderna tehnološka civilizacija skuša — po njihovo — mladino samo izrabljati.

Odklanjajo pravila in zakone sodobne družbe, češ da so ovira na poti do prave sreče. Zahtevajo popolno svobodo, delati hočejo vse, kar se jim zljubi, vdajajo se vsem užitkom od spolne razbrzdanosti do uživanja mamil. Zavračajo vodilne kategorije družbenega razvoja, kot na primer delo, produktivnost, družbeno urejenost.

V svoji nerealni miselnosti ostro kritizirajoo sedanji red in se skušajo z revolucionarno delavnostjo približati resnici in k boljšemu redu. Sredi ustvarjalnega in delavnega sveta si skušajo postaviti svoj nasproten svet s svojo „podkulturo“.

Odpraviti hočejo vse družbene razlike. Na svojih sestankih — najraje v „podzemlju“ — in izletih se družijo vsi sloji od intelektualcev in umetnikov pa do preprostih delavcev. Ne iščejo si bo-

gastva, revščino prenašajo z neko mirno stoično držo in vedro napadalnostjo.

Že po tej silno nepopolni oznaki moremo odkriti na dnu vseh teh napak le neko težnjo po pristnosti, boj proti zlaganosti, hinavščini, dvojni morali, odklanjajo kolektivne odgovornosti in stremjenje po osebni uveljavitvi in odgovornosti.

In ta čudna, da ne rečem negativna, miselnost naj bi zajela sodobno mladino?

Ne. Dosledno jo sprejemajo in skušajo tudi uveljaviti samo posamezne skupine, ki so bolj pogoste v Angliji in Združenih državah. Vendar pa je možno ugotoviti le nek vpliv tudi na ostalo mladino, ki je sprejela na primer njihove simbole, kot so dolgi lasje in nenavaden način oblačenja. Za ene je to način protesta proti meščanski družbi, za druge pa samo moda. Veliko bolj na široko pa je zajela sodobno mladino njih „pop“ glasba in način plesa. Po statistiki iz leta 1967 posluša vsaj 65% mladine od 14 do 21 leta z veseljem vsak dan njih glasbo.

Odrasli težko razumemo to glasbo in le malokomu je všeč.

Res je. Je kot nekaka glasbena pregraja med generacijama. Vendar jo moremo razumeti, če se poglobimo v njih miselnost. Na zunaj je mešanica beatovskega rocka pa vse do moderne elektronske avantgarde. Brez tehnične aparature (ojačevalcev, mikrofonov itd.) si je ne moremo predstavljati. Po vsebini hoče biti lahko razumljiva in svobodna. V njej ni ritmične občutljivosti, kar omogoča prosto oblikovanje. Vokalni solist lahko spreminja izraz svojega podajanja glede na intenzivnost trenutka. Beat postane samozavesten v mladostnikovi izvedbi in ob jakosti zvoka. Zdaj lahko preskoči iskra iz skupine godbenikov v občinstvo, ki začne sodelovati s ploskanjem, kričanjem, kar spet spodbuja izvajalce in na ta način stopnjuje napatost, ki na koncu točke spet uplahne. Tudi to je značilnost te glasbe, da se poslušalci spremenene nekako v soizvajalce.

Besedilo beat-glasbe je večinoma realistično. Pišejo ga mladostniki in zato izraža njih misli, ki so iskrene in polne ironije ter šale.

In njih ples?

V bistvu raste iz iste miselnosti. Tradicionalni družbeni plesi so vezani na stroga pravila, ki se jih morata oba plesalca ves čas držati. Beat plesavec pa hoče biti svoboden. S plesnimi gibanji hoče izraziti to, kar občuti, kar tedaj doživlja. Z gibi celega telesa hoče izraziti veselje, žalost, tesnobo, sproščenost itd. Beatovski plesalec

se trudi, da odkriva samega sebe, da doživlja samega sebe, zato lahko pogreša partnerja. V tem plesu je nekaj prvotnih praprvin plesa, ki je bil oblikovanje, ustvarjanje.

Te ugotovitve so gotovo zanimive, čeprav bi jih bilo treba še bolj preiskati in poglobiti. Vendar sedaj me zanima, kako pride do sodelovanja te skupine z „novo levico“?

Kdor iskreno doživlja, da je žrtev sodobne družbe, temu ne preostaja drugega, kot da gre v podzemlje in tam goji svojo podkulturo, ali pa v odprt boj proti tej družbi. Tukaj pa se znajde na istem bojišču z „novo levico“.

Ali bi na kratko označili miselnost „nove levice“?

Že s samim imenom hočejo povedati, da so levičarji, vendar da se ločijo od „stare levice“, to je od večine komunističnih strank. Tem namreč očitajo, da so se pomeščanele, da se bore samo za kvantitetne spremembe (za povišanje plač, povečanje prostega časa, skratka za zboljšanje obstoječega reda itd.), dočim se bore oni za kvalitete spremembe, za spremembe struktur, za spremembo samega človeka, za humanizacijo cele družbe itd. Odklanjajo tudi partijsko organizacijo, red, disciplino, ter so zagovorniki „ustvarjalnega kaosa“. Zahtevajo neprestano rušenje, uničevanje, vse težave sodobne družbe izrabljajo v te namene. Njih način borbe so nemiri na univerzah, atentati, požigi, uničevanje arhivov, zbirk, napadi na policijo itd. V bistvu so pravi anarhisti, ki samo rušijo, ne da bi vedeli, kako bodo zgradili svojo boljšo družbo. Odklanjajo namreč izdelane programe in ideologije ter se prepuščajo domišljiji in improvizaciji. Dokazano je, da so se med nje infiltrirali agentje, ki dobro vedo, kaj hočejo in so v službi tujih sil.

Po vsem tem sodeč, so prava nevarnost za sodobno družbo?

Seveda so. Spomnite se samo na „majsko revolucijo“ v Franciji in na nered na univerzah v Združenih državah. Prav te dni je govoril predsednik Harvardske univerze Nathan M. Prusey in primerjal barbarstva na univerzah v ZDA z dogodki, ko je prišel nazizem v Nemčiji na oblast. Pozival je, da bi se morali vsi iz dna svojega prepričanja upreti tem razmeram. In res vidimo že prve znake, da „molčeča večina“ vstaja trdno odločena, da napravi red.

Brali smo, da se upira mladina tudi v satelitskih državah za železno zaveso in v sami Sovjetski zvezi.

Res je, samo da je tam njih borba zaradi strašnega terorja veliko težja. Dočim je mladina v zapadnih demokratskih državah svobodna in ima na razpolago vsa demokratska sredstva za izbojevanje svojih želj in zahtev, pa jih odklanja in se sama s svojo upornostjo postavlja na rob družbe, pa se mora boriti mladina v komunističnih državah za golo svobodo, torej za osnovni pogoj za človeka vredno življenje. Zato je njen upor upravičen in visoko pozitiven.

Najin razgovor se je res že precej razvlekel, vendar me še zanima, kateri vzroki so, da mladina na ta način reagira na težave v sodobni družbi?

Najprej bi rad ugotovil, da je današnja družba res v krizi in da je mogoče tudi 80% zahtev mladine upravičenih, samo sredstva boja, ki jih izbira, so neprimerna in napačna. Prehajamo v tehnokratsko dobo, ki še nima svojih pravih družbenih oblik. Je kot telo, ki še ni našlo svoje duše. Upravičen je na primer protest proti pretiranim oblikam avtoritarizma, upravičena je želja mladine, da bi postala aktivnejši element sodobne družbe, struktura univerz je res že tu in tam zastarela in kliče po spremembah itd. Na drugi strani pa ni težko spoznati v upornosti mladine napačnega pojmovanja svobode in s tem združene krize avtoritete in pa težke duhovne krize, ki jo preživlja sodobna družba.

Sodobna mladina pozna predvsem zunanjo, namišljeno, negativno svobodo, ki skuša zadovoljiti vse njene trenutne želje. Človek, ki je samo zunanje svoboden, svoboden od dolžnosti, od vezanosti, ni pa notranje svoboden za izbiranje med dobrim in zlim, med pravilnim in zmotno, občuti kmalu notranjo praznoto ne-svobode, prej ali slej se začuti ogoljufanega in prav lahko se spremeni v tirana družbe. Tak notranje prazen človek se skuša objektivizirati prav v revoltnem vedenju. Mlad človek, ki mu daje okolje vso svobodo, se kmalu začuti tudi odtujenega od tega okolja. Prav v tem doživljanju odtujenosti vidijo psihologi glavno korenino današnjega huliganstva in uporništv.

Neomejene svobode za človeka ni. Vezanost, občutek dolžnosti je bistven del občutka doživljanja „notranje svobode“. Red in disciplina sta dva trdna opornika resnične človekove svobode. Zaradi napačnega pojmovanja svobode zavrača mladina tudi avtoriteto, kot da bi bila ta zanikanje svobode. Red, disciplina in avtoriteta so nujni pogoji vsake humanistične svobode, humanizma in demokratsko urejene družbe.

Sodobne filozofske šole skušajo človeka zaman vtakniti v tehnične strukture. In prav temu se sodobna mladina upira. Način upo-

la je brezupen, ker ima ta generacija za učitelje oznanjevalce nihilizma, protesta in upornosti. Govore o nečloveški družbi, pa sami ne vedo, kaj je človek. Sodobna mladina teži podzavestno po absolutnem, po totalnem izrazu, pa ga ne najde zaradi odsotnosti krščanstva v njenem mišljenju. Ionesco je prav te dni izjavil v Buenos Airesu, da dokazuje nemir mladih krizo sodobnega duhovnega življenja, da življenje brez vere ni mogoče.

In zdaj še zadnje vprašanje: kakšne perspektive ima sodobna generacija?

Vsaka mlada generacija odgovarja na svoj način na trenutno stvarnost in se ne ponavlja. Napetost med generacijami je nekaj običajnega in v bistvu nič slabega. Prav tako je pa tudi naravno, da bo uporna mladina v šestdesetih letih prevzela v desetletju sedemdesetih let vodilna mesta v družbi, stopila na polje pozitivnega ustvarjanja, kjer bo lahko svoje ideale in načrte spremenila v dejanja. Spoprijemati se bo morala pa tudi z novimi problemi, ki se bodo nujno pojavljali in na katere danes še ne misli. Tedaj bo spoznala, da ni mogoče, da bi vsaka generacija začela znova zgodovino, da bi si mogla porezati korenine in se odpovedati dediščini prejšnjih generacij. Priznati bo morala, da je človeško znanje akumulativno, da šele napor dolge vrste generacij navadno pripeljejo do velikih odkritij.

Priznati bo pa tudi morala, da težkih problemov ni možno reševati z ideologijami, ampak samo s temeljitim študijem in znanstvenim delom, s čutom za stvarnost, s ponižnim sprejemanjem danosti in s pogumom za premagovanje vseh težav na poti do resnice.

Naša želja je, da bi mladina prišla čim prej do te človeške zrelosti, in da bi realizirala tudi vse res lepo, kar brez dvoma vsebuje tudi njeno gibanje.

Velika Vam hvala gospod profesor za prijaznost in bogate misli. Velika Vam hvala v imenu vseh mater. V meni pa je zvenel Gradnikov verz, ki naj bi postal molitev in prošnja današnje mladine:

O Bog, ko padem, naj odpadem zrel,
naj me Tvoj dih pred žetvijo ne sname,
naj ne bom gnil in trpek in ko slame
in listja osušenega pepel.

Bogdana Zupanova

Bibičeve sandale

Morris West — Pavle Rant
Ilustriral: Hotimir Gorazd

„Niti dve osebi na gresta po isti poti Bogu nasproti. In malo je steza, ki nas peljejo do Njega brez padcev in spodrsrlajev. Dolgo časa morajo zrna zoreti v temi, preden zabrste v luči sonca. Vi sedaj tavate v temi, če pa hočete videti luč, jo boste nekega dne gotovo videli. Najbolj važna je smer poti, ki jo duša izbere. Četudi se od nje oddaljuje, bo slej ali prej prišla do Boga. Če se na poti obrne, bo begala po potih samomora. Vse pa, kar nas žene k rasti navzven, služiti bližnjemu, ljubiti, delati karkoli v dobro komurkoli, pa če je še tako nepomembno, nam utegne pomeniti korak naprej na poti Njemu nasproti.“

Zdaj si je lahko privoščila sedeti v senci poletnega sonca, opazovati norosti in spogledovanja mesta, ga ne soditi in tudi sebe ne vtikati vmes. Vse to je dolgovala Cirilu, ki je sedel na prestolu najvišjega sodnika, pa ni izrekel nobene sodbe. In če bi se zdaj spet lahko zaljubila, bi tudi bila dolžnica temu samotnemu človeku, ki je živel v samskem Vatikanu.

Ljubezen! Kakšna kameleonska beseda! Kako dobro je poznala vse njene možne spremembe in različne tone. Vsako mesto ima svoje berače, svoje čudake in postopače, ki znajo biti hvaležni za najbolj skromno olajšanje svoje bede. V njenem naročju so jokali otroci ob spominu na umrlo mater. Na njena vrata so trkali koraki izgubljenih mož. Prípovedovali so ji tajnosti najbolj očarljivih norosti. In to njej, vdovi pri petintridesetih letih, ki je sicer imela nekaj premoženja, a prazno srce, prepričana, da zanjo na svetu ni varnega pristana. Kako bi zdaj srečala osebo, ji je šinilo v misel, kateri bi lahko zaupala svojo novo osebnost, drobno, a neverjetno veliko vredno.

Sredi cestnega trušča je zaslišala, da jo nekdo kliče.

„Ruth Lewin! Kam ste se !pa vi pogreznili, da vas ni bilo videti?“

Dvignila je oči in pred njo je stal Jurij Faber, siv in eleganten, kakor pravi rimski dandy.

„Prav gotovo se sprašujete, zakaj sem vam pripovedoval vse podrobnosti ljubezenske zadeve s Chiaro,“ je Faber dejal.

Sedela sta ob kavarniški mizici in Ruth se je smejala.

„Kdo v Rimu pa nima svoje zgodbe? In neznane osebe jih znajo bolje poslušati.“

„Midva pravzaprav nisva nobe-

na nezanca. Kolikokrat sva se pa že videla? Vsaj pol tucata veselice sva se zabavala in res ni moja navada katerikoli neznanki razkrinkati srce.“

„V Rimu pa res ni važno, če kdo pripoveduje ali ne svoje zgodbe. Na vsem lepem jih ve vesolj ni svet, seveda v precej pestrih inačicah.“

Faber je zardel.

„Vaše zgodbe, Ruth, nisem nikoli čul.“

Nasmehnila se je: „Saj ne pripadam salonskim krogom in se ne podim od ene veselice do druge.“

„Ne boste rekli, da nimate prijateljev v mestu?“

„Zelo malo. Včasih me povabijo na večerjo. Obiščem jih pa, kadar sem res dobre volje. Sicer pa — skušam pomagati bednim nesrečnejšem v starem Rimu. Preostali čas pa tudi znam zabiti.“

„Ste srečni?“

Obotavlja je dejala: „Je kje kdo res srečen? Recimo, ste vi srečni?“

„Lepo kašo sem si skuhal,“ je osorno odgovoril Faber.

„Takega vas ne poznajo. Nasprotno, menijo, da živite zelo urejeno, in povrh vsega si lahko privoščite krasno ljubimko.“

„Poročiti se hočem z njo. Da bi pa to dosegel, mi ne bo kazalo drugega kakor spajdašiti se z rimskimi izsiljevalci in politikanti.“

„Če je tako, je vendarle vredno poskusiti, ali ne?“

Zresnil se je in šel s prsti skozi lase.

„Še nisem odločen.“ Namignil je natakarju, naj mu prinese kavo, prižgal cigareto in nepremično začel opazovati izložbo na drugi strani ceste.

Ruthi se je zasmilil. Ni bil več mlad, čeprav je bil za mnogo žensk še zelo privlačen. Imel je dobro službo in tudi sloves. Zdaj je pa na lepem stal pred dejstvom, da lahko zgubi oboje zaradi mladega dekleta, ki si bo končno, ko bo enkrat svobodno, lahko izbrala mlajšega ljubimca in njega pustila na cedilu. Ruth se je zato zresnila in bolj razumevajoče vprašala:

„Kaj pa Chiara hoče?“

„Svobodo, pa naj stane karkoli!“

„Tudi vaša bodočnost?“

„Na to še nisem mislil. Pravzaprav niti ne vem, v kakšno nevarnost se podajam. V življenju slehernega časnikarja pridejo trenutki, ko se mu zaželi izrabiti svoj prednostni položaj v lastno korist; izkušnje pa mi pravijo, da so vsi, ki so se tega lotili, slej ali prej izgubili. Nikdar nisem preverjal ali razglašal zlobnosti, na to sem ponosen. Nasprotno, borim se za nekaj, kar mi je resnična dragocenost.“

„Če se boste spustili v boj s Conradom Calitrijem.“ je Ruth resno pripomnila, „ne dvomim, da bo zelo hudo.“

„Poznam nekatera njegova prijateljstva. Ljudi, ki jih ne zadržuje nič, kadar jih ranijo v njih čustvih.“

„Bi me lahko seznanili s katerimi od teh prijateljev?“

„Ne,“ je odvrnila odločno, dokončno. „Nekaj časa sem živela v takšnem drobnem svetu. In nočem se vanj vrniti. Vi pa ste časnikar in imate svoje zveze.“

„Ni jih mnogo, ki bi mi vzbujali zaupanje.“

Položila mu je roko na zapestje.

„Ubogi Jurij! Kaj se vam bo vse zgodilo s Chiaro? Ali sta sploh odločena vreči se v boj, naj že dobita ali izgubita? Če propadeta, vaju bodo raztrgali in ostanke zmetali levom. Cerkev bo oba izgnala. Nikdar več ne boste prestopili vatikanskih vrat in tudi vladnih palač. Se upate zoperstaviti takšnemu položaju? Ali zares ljubite Chiaro tako silno, da ste voljni tvegati vso možno izgubo? In — ali vas tudi ona tako močno ljubi?“

Usločil je ramena in zamahnil z rokami, kakor običajno naredi začudeni Rimljan.

„Ves svet govori o ljubezni. Ves svet sodeluje pri takšnih igrah. Tudi sam sem igral, a vsak nov dan se mi čas krajša. Ne smem in tudi ne morem napraviti ene same napake.“

„Rada bi vam pomagala,“ je dejala Ruth, „saj gre za vaše življenje in za vaše dekle. A zdaj moram iti. Pozno je že.“

„Kdaj se bova spet videla, Ruth?“ je vprašal Faber. „Vesel sem razgovora z vami. In če se bom končno spustil v prepir s Calitrijem, bom nujno potreboval nekoga, v katerega zaupam.“

„Kako pa pridete do tega, da

sem jaz nekdo, ki mu morete zaupati?"

„Vi sami ste mi rekli, da ne spadate v družbo opravljevcev. Dodam lahko samo še to, da se mi zdite zelo stvarno dekle.“

„Boljšega priporočila mi ne morete izstaviti?"

„Morda bom s časom našel kaj boljšega.“

„Velja — kličite me, ko boste našli, če boste sploh iskali.“

Ko se je vračala proti domu, se je Ruth zavedla, da se tudi njej vsak dan krajša čas; in zasmilil se ji je Faber, pa tudi njegovo srce, zrelo sicer, pa kljub temu zmedeno.

ODLOMKI IZ TAJNIH ZAPISKOV VELIKEGA DUHOVNIKA CIRILA I.

Polnoč je že mimo. Začel se je nov dan. Zame bo zelo važen, ker bom prvič podal svojo poslanico vsej Cerkvi. Drevi, a že precej pozno, sem poklical svojega spovednika, da bom tako očiščen začel z nalogo, ki sem si jo zastavil. Prosil sem ga še, naj ostane, da mi bo takoj po polnoči stregel pri sv. maši. Res čudovito je, kakšno pestrost občutkov vsebuje darovanje sv. maše: včasih si pust in nepremakljiv, pa moraš zato prisiliti vsa čustva v neizmeren pomen dejanja posvetitve; drugič pa si sproščen vsega zemskega in ni težko združiti se z Duhom, kakor pravi Janez Evangelist. Tedaj se počutiš poni-

žen in vzvišen hkrati, pa boječ in neskončno srečen.

Nocoj je bil občutek drugačen. V drugi obliki sem zaznal pomen mojega mašništva, tisti „mi“, ki smo ga papeži vedno uporabljali v razgovoru s svetom. Nisem „jaz“, ki pišem in govorim; Cerkev je, ki po meni nastopa. Jezus Kristus pa po Cerkvi in po moji malenkosti. V meni se bo tako obnovila Beseda, kakor se vedno obnavlja Križanje v duhovnikovih rokah pri vsaki daritvi svete maše.

Pred menoj leži bel list papirja. Peresniki so pripravljeni. Ali je tudi Ciril pripravljen? Boga prosim, da bi bil.

Vsebina bo govorila o vzgoji in poslanica bo predvsem poudarjala pomen Cerkve na vzgojnem polju: naloga je, kako osvoboditi dušo človekovo teme neznanja in suženjstva mesu. Vernikom bom povedal, da njihovo delo ni omejeno samo na vzgojo kot tako, ampak na nujno potrebo vzgajanja drugega z ljubeznijo, odpuščanjem in usmiljenostjo.

V materinem jeziku bom pisal, kajti ta govorica je še vedno najboljša za razgovor slehernega človeka z Bogom in o Bogu. Je pa še drug razlog. Upam, da bo Kamenev v poslanici slišal moj glas in zašlutil, da ga imam rad, tako kot vse ljudi, ki so me videli ob rojstvu in naprej.

„Ciril, služabnik božjih služabnikov, pošilja svoj apostolski blagoslov in želi mir vsem

škofom in bratom vseh cerkva...“

VI.

Vtis, ki ga je Jean T el mond SJ dobil ob vstopu v osrednjo hišo svojega reda, je bil nad vse porazen. Sede  Družbe Jezusove je v ulici Borgo Santo Spirita št. 5. Je to sivo poslopje, tako malo pripravno za bivanje kakor vojašnica, le da se nad njim dviga senca kupole sv. Petra. Poho stvo je borno, prirejeno potrebam in brez vsakega okusa: vse izraža okolje prehodnega zato i a in brez vsake gostoljubnosti, namenjeno ljudem, ki so se  e zdavnaj naučili živeti brez lagodnosti in pozabili hkrati na vsak stik s človeštvom.

Ko sta skupaj zmolila, je Semmering popeljal T el monda v njegovo sobico, pobarvano z apnom in skromno opremljeno s posteljo, kle alnikom, križem, pisalno mizo in knjižno polico. Zapr ena okna so gledala na prazno in mrzlo dvori e. Jean T el mond je v življenju doživel  e marsikaj hudega, a prvi vtis na glavni samostan svoje Družbe ga je popolnoma uničil. Čutil se je samega, golega in vsega trepetajo ega. General mu je izročil hišni urnik in ga zapustil.

V nekaj minutah je T el mond zvelkel vso svojo kramo iz kovčka. Potem se je lotil zapiskov, člankov in debelih razprav, sad doseadanjega življenja. In zdaj, ko se je bližal trenutek, ko ga bodo ste-

htali in pokazali v javnosti, se mu je sad zdel nepomemben.

Dvajset let je vrtal na polju paleontologije in pisal zgodovino, kakor je bila vtisnjena v skorji zemlje. Med delom so ga motile vojna in revolucija, bolezen in samota. Uspelo pa mu je obiti vse nevarnosti, ki so bile združene v dvojni osebnosti duhovnika in znanstvenika. In vse to garanje je imelelo smisel?

Cilj tako široko zasnovanega raziskovanja je bil dokazati neizmerno ubranost Stvarstva, končno združenje duhovnega in posvetnega, kar naj bi samo potrjevalo večni ustvarjalni zagon. Mnogokrat se je ustavil, razmišljajoč pomen onega znanega pregovora: „Pogosto Bog z ovinki pokaže ravno cesto.“ In prepričan je bil do zadnjega vlakna, da je zadnji ka ipot vseh sil Stvarstva pu ica, ki drvi v ravni črti nekemu božanstvu nasproti.

Koliko jih je  e pred njim iskalo navzočnost Boga in njegov odnos do  love ta. Platon, sv. Avguštin Albert Veliki, sv. Tomaž Akvinee. Njihove filozofije in teologije so resnični zakladi človeške misli. Vsakdo od njih je napravil korak naprej na poti sprostivitve razuma, vsakdo od njih je človeka dvignil za stopnjo vi e nad pu cavo, v kateri je bil spočet.

T el mondu je to iskanje bilo drugačno: hotel je s pomočjo paleontologije, nauka o okameninah, pokazati razvoj sveta iz nič v življenje, iz tega do osve enja, iz

tega pa v končno združenje Stvarstva s Stvarnikom. Na dnu sleherne duše, tako je razmišljaj in ugotavljal, na dnu vseh človeških hotenj leži nagonsko želja edinosti in skladnosti v vesoljstvu. Ko pa človek izgubi upanje v dosego te želje, tedaj samega sebe obsodi v norost ali samomor.

Télémond je bil prepričan o obstoju te skladnosti. Tudi je bil uverjen, da jo lahko dokaže. Mnogo dokazov je že imel, nekateri so mu še manjkali. Menil je, da ima v bistvenih obrisih že vse zbrano, a težava je bila v iskanju razumljivih besed in izrazov, ki so poleg tega morali biti v soglasju s tradicionalnimi dogmatičnimi definicijami vere.

Kup znanstvenih pričevanj je na eni strani potrjevalo dejstvo, da sta tako vesoljstvo kakor človek napredovala po zakonih evolucije in da ta še naprej teče v smislu jasno orisanega načrta. Cerkev je že dala svoje mnenje o teh pričevanjih: dopuščala je diskusijo o tej zadevi, kajti za in proti naj vsak po lastnih zaslugah dokažeta pravilnost.

Na drugi strani pa je bila Cerkev s svojo dogmo, ki je temelj njenega obstoja, češ da je ona varovalka božjega razodetja o človeški naravi, naravi Boga, o odnosu med obema, dalje pa tudi o božjem posegu v človeške stvari. Med obema mislima se je odpiral gromozanski prepad. Télémond je upal, da bo prepad premostil in umel povezati znanost in teologijo

v soglasje. Dva pogleda sta torej bila na en sam božji načrt o človeku, bitju, ki je izšlo iz prsti, a obvarovano z duhom po podobi Najvišjega.

Skok preko prepada je bil zelo tvegan, a Télémond se ga je lotil, trdno zaupajoč v razvoj razuma in izpoved vere.

Pretres, ki ga je doživel ob srečanju z Rimom, mu je prepričanje precej razrahljal; Rim je pač bučno in kričavo mesto, v katerem se vsak trenutek razgovarjata preteklost in sedanost. Rim je nanj napravil vtis silne samozavesti in razgledanosti po vsem svetu, pa zraven še vtis brezbriznosti in prepričanosti obenem, da je vse, kar se sploh še more zgoditi ali pa se je že zgodilo, že od vekomaj bilo vključeno v rimski miselnosti; in seveda tudi že spoznano za pravo ali nepravo: tako se mu je njegov glas zazdel majhen in nepomemben.

Že pred leti je živeč v skromnem blogu ob puščavi Gobi zapisal: „Zdaj vem, kako malo obogati človeka golo dejstvo, da je na potovanju. Če se tudi duh ne pridruži širjenju obzorij, ki jih na potovanjih dojemaš, potem so vsa potovanja brez haska.“ In v osrednji hiši svojega reda, kjer so vsi nosili enake črne talarje, vsi pristvovali istim duhovnim vajam, se je vprašal, ali se je spremenil on ali pa je pogled na svet, kakor si ga je ustvaril, le grenko razočaranje.

Z neko nepotrpežljivostjo je zlo-

žil zadnje zapiske na pisalni mizi, zaprl vrata, kakor bi hotel zapiske skriti, in se podal na ogled grozečega mu mesta. Ni trajalo dolgo in že je bil na trgu sv. Petra. Ostri vrh obeliska je kazal v nebo in na obeh straneh so se Berninijevi stebri zaključevali v baziliki, kopajoči se v soncu. Nenadna veličastnost, gigantski kipi in prevzemajoča gmota stebrov so ga osupnili.

Podzavestno je znižal pogled in opazoval človeka v tem okolju: počasni koraki turistov so se izgubljali v popoldanski vročini, kočijaži so se pogovarjali ob svojih konjih in kramarji so ponujali različne vence v drobnih škatljicah. Tedaj se je spomnil, kar je bil zapisal po ogledu Gran Cañona v Coloradu: „Pogled na veličastnost narave in na pošastne iznajdbe me ne pritegne, ali pa me globoko vznemiri. A tisti hip, ko se pojavi človek, se pomirim, zavedajoč se, da je človek edini važni člen med redom v naravi in duhovnostjo. Brez človeka je vse veselstvo žalostna puščava.“

Prečkal je trg in uprl oči v papeževo stanovanje. Kmalu si bosta s papežem pogledala iz oči v oči in tedaj bo moral Téliémond pred sv. očetom braniti delo, kateremu je posvetil vse življenje. Na debelo so širili šepetanja, da Ciril izziva najbolj skrajne tradicionaliste v Vatikanu; drugi so v njem gledali primerno osebo, ki je bila izvoljena, da bi v Cerkvi dosegla drugo preobnovo; gledali pa tudi prav-

šno vez med katoliško Cerkvijo na zahodu, vso predano logiki, in mišticizmom vzhoda. Če je to zadnje bilo res, potem je Jean Téliémond upravičeno upal, da bo njegovega izgnanstva konec.

Onstran trga se dviga palača, kjer so nameščene pisarne svetega oficija, pooblaščenega branilca vere in dobrih navad pa tudi sodnika vseh krivovercev. Tam so Téliémonda že poznali. Tam nikoli ne pozabijo duhovnika, ki so ga že enkrat pretresali do obisti; zraven pa morajo odobriti vse pred objavo, karkoli bi tak duhovnik napisal. Tam je vladal še kardinal Leone in nobena tajnost ni bila, da ni bil posebno naklonjen generalu, predstojniku jezuitov. In Téliémond se je spraševal, kaj je nagnilo Semmeringa, da se je odločil pripeljati v Rim človeka, že zdavnaj osumljenega, kljub temu da je moral računati z jezo starega leva.

Bo še

MOLITVENI NAMEN

Splošni: da bi katoliški časopisi in revije zvesto in učinkovito sodelovali z uradnim učiteljstvom Cerkve.

Misijski: da bi bogoslužje, prilagojeno različnim kulturam, tesno združevalo vse vernike katoliške Cerkve.

SVETOVNE NOVICE

Papež bo 16. novembra obiskal Organizacijo združenih narodov za prehrano in poljedelstvo (F.A.O.)

Glavni voditelj Organizacije združenih narodov za prehrano in poljedelstvo A. H. Boerma je povabil svetega očeta, da bi se udeležil proslave 25-letnice te organizacije in na njej zastopnikom držav in zbranim članom govoril.

Papež je povabilo sprejel. Organizacija združenih narodov ima svoj sedež v Rimu. Zato bo sveti oče 16. novembra šel na sedež te organizacije in bo tam govoril. Ta dan so namreč njeni voditelji določili za proslavo zgoraj omenjene 25-letnice.

400-letnica prve škofije

V provinci Santiago del Estero (Argentina) obhajajo letos 400-letnico ustanovitve prve škofije na ozemlju, ki se danes imenuje Argentina. Ob ustanovitvi je škofija

Santiago del Estero obsegala vso tedanjo pokrajino pod imenom Tucumán. Sedanji škof v Santiago del Estero je msgr. Manuel Tato.

Jezuitske šole v svetu

P. Mehok, belgijski jezuit, je povzel v številke vzgojno dejavnost Jezusove družbe po vsem svetu. Trenutno vodijo jezuiti 4.672 učnih ustanov: 2.595 osnovnih šol, 1.039 srednjih in 1.038 višjih šol. V teh ustanovah je 1.300.000 mladine, ki jo poučuje in vzgaja 11.595 jezuitov in 44.395 zunanjih profesorjev oz. učiteljev.

Volitev vikarja

446 duhovnikov škofije Piacenza (Italija) je z glasovanjem izbralo novega generalnega vikarja škofije. Škof je s tem pokazal sodelovanje z duhovniki v duhu zadnjega koncila.

Ukrajinska 25-letnica

Msgr. Andrej Šapelak, katoliški ukrajinski škof in eksarh v Argentini, je v pastirskem pismu spomnil tu živeče rojake in domačine na nasilno ukinitvev katoliške hierarhije v Ukrajini, ki so jo izvedli komunisti pred 25 leti. Msgr. Šapelak v pismu vzpodbuja rojake k nepopustljivosti do komunizma, k molitvi in žrtvam za vztrajnost vernikov doma v Ukrajini in v svetu.

Turistični kongres

Od 8. do 11. decembra t. l. bo v Mar del Plati (Argentina) I. južnoameriški kongres o „Duhovnih vrednotah in turizmu“. Priprave vodi posebni odbor. Povabljeni bodo škofje, zastopniki južnoameriških držav, direktorji za turizem, poslanci, zastopniki turističnih podjetij idr. Predsednik argentinskega odbora za dušnopastirstvo med turisti v okviru škofovske konference je škof iz Mar del Plate, msgr. Enrique Rau.

Škofija Goya (Argentina)

Ustanovljena je bila 10. aprila 1961. Prvi in dosedanji škof je msgr. Antonio Devoto. Škofija ima 300.000 prebivalcev. Duhovnikov je 38 (25 svetnih in 13 redovnih). Povprečno pride na enega duhovnika 7.900 prebivalcev. V škofiji je 12 župnij in 7 župnijskih uradov. Površina 43.117 kvadratnih km.

Rektor katoliške univerze

Za nadaljnjih pet let je ponovno izvoljen za rektorja Argentinske katoliške univerze „Santa María de los Buenos Aires“ dosedanji rektor msgr. Octavio Derisi.

Žene delijo obhajilo

Škofija v Mainzu (Nemčija) se je odločila, da bo pod posebnimi pogoji v prihodnosti — kjer bo potrebno — dovolila, da smejo deliti obhajilo tudi žene. Navodilo seveda zahteva, da je delilka obhajila spodobno oblečena.

Slovaška verska svoboda

Edini slovaški škof, ki more izvrševati svojo službo, dr. Robert Pobožny, je 30. maja t. l. slavil v Rožnavi na Slovaškem 80-letnico življenja. V duhovnika je bil posvečen leta 1913, v škofa pa leta 1949.

Helder Camara v Belgiji

Brazilski škof Helder Camara je v predavanju v Bruslju (Belgija) naglasil, da je svet razdeljen v dva dela: v bogati Sever in revni Jug. Ne od obeh velesil, pa tudi ne od komunistične Kitajske in skupnega gospodarskega trga siromašne množice Južne Amerike ne morejo ničesar pričakovati. Msgr. Helderja Camara so na univerzi v Louvainu razglasili za častnega doktorja.

slovinci po svetu

Madagaskar

Med Malgaši na otoku Madagaskarju delujeta že 10 lazarist Ivan štanta in usmiljenka s. Marjeta Mrhar. Zadnja leta je odšlo tja še sedem misijonarjev: lazarist France Buh, škofijska duhovnika Silvo Česnik in Stanko Cikanek ter štiri usmiljenke. Sedaj gresta tja še dva lazarista: duhovnik Rok Gajšek in bogoslovec Peter Opeka, rojen v Buenos Airesu, kjer živi njegova družina, ki pa je zadnji dve leti študiral filozofijo na teološki fakulteti v Ljubljani.

Kanada

Rojaki v Hamiltonu so dogradili novo cerkev in dvorano. Cerkev ima 500 sedežev in je posvečena sv. Gregoriju Velikemu. Posvetitev je opravil 23. maja hamiltonski škof J. F. Ryan.

Združene države Amerike

Odbor Sklada za slovensko kapelo je objavil v sporazumu z ravnateljem narodnega svetišča, da bo slovenska kapela, posvečena brezjanski Mariji, dograjena verjetno še pred

koncem tega leta ali vsaj v začetku prihodnjega.

Slovesna posvetitev kapele, združena s proslavo 12 stoletij krščanske vere Slovencev, bo 14. in 15. avgusta 1971.

Slovinci v tujini

Po podatkih zveznega urada za zaposlovanje in instituta za geografijo v Zagrebu je trenutno v tujini nad 80.000 Slovencev.

Največ jih dela v Nemčiji, veliko jih je pa tudi v Avstriji, Švici, Franciji in Nizozemski.

Venezuela

Izseljenskemu duhovniku Janezu Grilcu je prišel na pomoč za delo med rojaki in pri fari sv. Kajetana Milan Hlebš, ki je doslej deloval v ZDA.

Rim

V nedeljo, 26. aprila, je v prostorih, kjer se redno zbirajo rimski Slovenci k službi božji, pel novo mašo Alojzij Krotec SDS v vzhodnem ukrajinskem obredu. Pri novi maši je pel ukrajinski deški zbor, ki ga že več let vodi novomašnik sam.

7. maja je bil pa v Rimu posvečen v stalnega diakona jezuitski brat Drago Podgornik, ki je prvi jezuitski in prvi slovenski diakon.

„SLAVIMO GOSPODA“

Za več stoletij nas je Bog blagoslovil z odličnimi glasbeniki in

VPRAŠANJE LAKOTE NA SVETU

skladatelji — posebno še na cerkvenem področju. Jakob Gallus (Petelin), Gregor Rihar, Andrej Vavken, Anton Foerster, Stanko Premrl, Vinko Vodopivec, to je samo nekaj imen. Med današnjimi cerkvenimi skladatelji se prav gotovo odlikuje msgr. Gregor Zafošnik, organist in pevovodja v mariborski stolnici. Komponiral je vrsto maš in veliko število pesmi tako cerkvenih kakor svetnih. Njegova zadnja zbirka: „SLAVIMO GOSPODA“ mu daje vso čast in priznanje. Vsebuje 45 cerkvenih pesmi: za cerkvene dobe (advent, božič, post, velika noč, binkošti); evharistične in priložnostne (krst, poroka, pogreb, prvo obhajilo, nova maša, srebrna in zlata maša, blagoslov zvonov, nagrobne). Večina teh skladb je za štiriglasne mešane zборе, nekaj tudi za ženske zборе in solo. Veliko od teh so prava mojstrovina polifonije. Meni izredno ugaja „Kraljevo znamenje“ (za post po Slomškovem besedilu — ki se precej razlikuje od pemi, ki smo jih bili navajeni do sedaj); potem „Angelski zbori“ (za post in veliki petek); „Kraljica nebeška“ (za veliko noč); „Duše pravičnih so v roki božji“ (za dušno in pogrebe); „Jaz sem vstajenje in življenje“ in „Oj težka pot“ (za pogrebe).

V glavnem so te pesmi namenjene za zборе in so za ljudsko petje v precej visokem obsegu; vendar jih je brez težave mogoče transponirati v nižji obseg, ki bi odgovarjal ljudskemu petju.

Janez Birsa, Z. D. A.

V boju proti lakoti in pomanjkanju hrane (podhranjenju) moramo zmagati. Vendar če hočemo v tem boju doseči zmago, je potrebno, da v njem sodeluje vsa svetovna skupnost. Tako se glasi zadnja izjava, sprejeta na 2. svetovnem kongresu, ki ga je priredila Organizacija združenih narodov za prehrano. Kongres je bil v Haagu in je trajal dva tedna. To izjavo so podpisali vsi udeleženci.

Nad sto milijonov ljudi — pravi listina — je brez pravice, da bi prišli do primerne in zadostne hrane. To neznosno dejanje, ki ovira telesni razvoj mož, žena in otrok, ki so žrtve sebičnosti tolikih svojih bratov in sester.

To zelo težko vprašanje more rešiti le sodelovanje vseh ljudi. Vendar je treba začeti delati takoj, ker ne smemo več prenašati samo praznih obljub.

Prehrana in napredek sta preveč važna, da bi ju zaupali samo izvedencem. V zaključnem govoru je nizozemski poljedelski minister Peter Lardinois predlagal, da se ustanovi Mednarodna banka za prehrano in opozoril, da je kongres dolžan hitro popraviti veliko zamudo iz človeške vzajemnosti in iz pravičnosti, zlasti pa zaradi napredka znanosti in tehnike.

novice iz SLOVENIJE

Dva nova misijonarja za Madagaskar

Zadnja leta je odšlo na Madagaskar sedem slovenskih misijonarjev: lazarist France Buh iz Argentine in škofijska duhovnika Silvo Česnik in Stanko Cikanek ter štiri usmiljenke. To poletje pa sta odšla na pot še dva lazarista: duhovnik Rok Gajšek in bogoslovec Peter Opeka. Za nekaj mesecev se bosta ustavila v Franciji zaradi spolnitve v francoščini; naslednja postaja pa bo Vaigandran, ki je središče slovenskega misijona na Madagaskarju.

Ellwanški župan na Slomškovem grobu

18. junija sta se pripeljala iz Ellwangena v Nemčiji, iz kraja, kjer je bil sv. Metod v letih 870—873 v ječi, v Maribor mestni župan Karl Wöhr in mestni notar dr. Paul Mack. S seboj sta pripeljala veliko svečo v čast sv. Metodu z grbom mesta Ellwangena.

V Mariboru so ju sprejeli mariborski bogoslovci s profesorji. V imenu odsotnega škofa dr. Drževnika ju

je pozdravil pomožni škof dr. Grmič, sprejel jubilejno ellwanško svečo in blagoslovil. Župan Wöhr je svečo nato postavil na svetilnik nad Slomškovi grobom in dejal, naj bi bila ta sveča dokaz poravnave za krivico, ki je bila storjena sv. Metodu leta 870 v Regensburgu in pobuda za ekumensko delo v današnjem času.

Baragov postulator Wolf v Sloveniji

Amerikanec p. Wolf, ki mu je l. 1963 škof Noa iz Marquette kot postulatorju poveril skrb za Baragov postopek, je v dneh med 20. in 24. avgustom obiskal Baragove kraje v Sloveniji.

Ali vrši slovenska TV v zadostni meri svoje poslanstvo?

Mariborčan France Šetar je v Družini z dne 19. julija 1970 zapisal: „Ni dvoma, ta naša TV je vse bolj slovenska, vse kakovostnejša! Pri izbiri kulturno-zabavnih filmov smo zadnje čase čutili, kako si prizadeva, da bi nam predstavila nekaj pregled domačih in tujih dosežkov ter ugodila željam gledalcev...“

Nekaj me pa pri oddajah naše TV še vedno moti. Ljudje, od davnine verni, pričakujejo vsaj ob glavnih krščanskih praznikih primeren, prilagojen program. Tako je pri veliki večini RTV postaj na svetu. Rade ugodijo, saj so v tem pogledu neodvisne...

Kolikor vem, nikakšnega božičnega ali velikonočnega RTV sporeda lani ni bilo...

Na lurško Mater božjo, 11. februarja 69, je TV oddajala francosko kriminalko Dvigalo na morišče...

Film se „nepriustransko“ trudi prikazati Cerkev od zlodeja črno, sektaše pa s svetniškim sijajem...

Marsikdaj se še vedno v prevodu Bog piše z malo začetnico, četudi ga je vsebinsko in po avtorjevem nazoru razumeti posebej. Torej, povsem nasprotno slovničnim pravilom.

Ne vem, komu na ljubo se opuščajajo prevodi besedil, ki govore o veri junakov in posredno razodevajo svetovni nazor samega avtorja...?

Spomnim se, da je Josip Vidmar v televizijskem intervjuju 14. 1. 1969 dejal: „Gre za to, ali ima sploh kdo pravico prikrajšati umetniško delo iz svetovne književnosti ter posredovati gledalcu nezadosten in neresničen prikaz? Te pravice nima nihče...“

Po Sloveniji je veliko bolnikov, ki so priklenjeni na posteljo, zaprti v sobo. Edini pogled v svet, edino

razvedrilo je mnogim radio, marsikje televizor. Če še nimajo posebnih RTV oddaj kot v mnogih deželah, jim vsaj ne krnimo filmov in dram, ki prinašajo globlje sporočilo. Mar morajo hujše bolnike zanimati le nogometne tekme?“

Miro Perme — žrtev prometne nesreče

V bolnici mesta Perpignan (južna Francija) je umrl kot žrtev prometne nesreče Miro Perme (39 let), kaplan pri sv. Jakobu v Ljubljani. Spremljal je avtobus romarjev, ki se je želel v Lurdu priključiti romanju bolnikov, pa ga je pri prečkanju ceste povozil avto.

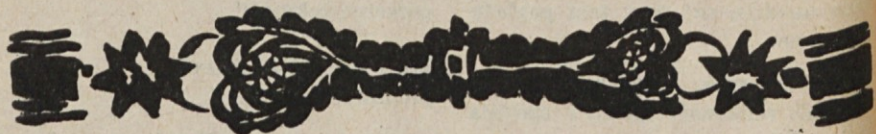
Slovenski bolniki v Lurdu

V nedeljo, 5. julija, je odpotovalo iz Ljubljane pod vodstvom nadškofa Pogačnika 820 slovenskih romarjev v Lurd. Med romarji je bilo 40 težkih, 163 lažjih bolnikov in 13 slepih. Za bolnike je skrbelo 9 zdravnikov, 12 medicinskih sester in 63 bolničark. Romarjem iz Slovenije se je v Lurdu pridružilo še okoli 600 romarjev s Tržaškega in Goriškega ter 250 romarjev iz drugih evropskih držav.

Orgeljski koncert na Bledu

V nedeljo, 26. julija, je bil v župnijski cerkvi na Bledu koncert. Prof. Hubert Bergant je izvajal dela J. S. Bacha, Fillerja, C. Francka in drugih starih skladateljev.

MED NAMI V ARGENTINI

Alojzijeva proslava

21. junija je bila v dvorani Slovenske hiše vsakoletna šolska prireditve v počastitev mladinskega zavetnika sv. Alojzija. Pri tej prireditvi je bil še navzoč g. pisatelj Karol Mauser.

Sv. mašo s pridigo je imel g. msgr. Anton Orehar. Nato je v imenu osrednjega šolskega odbora ZS pozdravil navzoče g. nadzornik A. Majhen. Sledil je prizor „Veselje na vasi“, ki ga je z otroki Slomškove šole iz Ramos Mejije zelo posrečeno pripravila voditeljica šole ga. Vera Holosan. Scenerijo sta s sodelavci pripravila gg. Holosan in Snoj. Pri nastopu je sodelovalo nekaj starejših prijateljev - igralcev in mladinska godba, ki jo vodi g. Tone Skubic. V imenu Slomškovega doma se je nastopajočim in sodelavcem zahvalil predsednik doma g. Pergar. Za konec je bilo skupno ginjeno slovo od g. pisatelja Mauserja, ki se je naslednji dan vrnil v ZDA. V imenu otrok se je od njega poslovila Kristina Breznikarjeva in mu za spomin izročila pero — simbol pisatelja. Po

ganljivih in prisrčnih besedah g. K. Mauserja smo ob igranju mladinske godbe zaključili proslavo s pesmijo „Oče, mati, bratje in sestre“.

Žegnanje v Slovenski hiši

Zaradi spremembe cerkvenega leta je bila obletnica blagoslovitve Slovenske hiše, pred 14 leti po škofu Rožmanu, predstavljena na prvo nedeljo v juliju. 5. julija je žegnanje obsegalo tri dele: ob 11 sv. maša, ki jo je daroval g. msgr. Orehar; popoldanski odmor s kosilom in ob 16 kulturni program. — Popoldanski program je vodil g. Jože Žakelj. V uvedbu je g. msgr. Orehar pozdravil udeležence in povabil vse rojake k resnemu in težkemu sodelovanju pri gradnji nove kapele Marije Pomagaj na zemljišču Slovenske hiše. To je sedaj neposredni načrt pri nadaljevanju del našega skupnega verskega in kulturnega središča. Za doseg tega cilja je prosil vse rojake za močitev, naklonjenost in oporo ter podporo. V kulturnem delu so sodelovali: srednješolski zbor 1. letnika; zbor Škofovega zavoda iz Adrogeja (har-

monikar Leopold Malalan); Dekliški zbor s Pristave (vodi ga. Anka Savelli-Gaserjeva) in mladinska godba (vodi g. T. Skubic). — Po programu so preostanek popoldneva rojaki izrabili za razgovor.

Carapachay

21. junija je bil v Slovenskem domu notranji spomin padlih žrtev. Ob 11 je g. dr. Starc daroval sv. mašo. Po tej je sledila proslava: nagovor, pesmi zbora (Lipa in Ob večerni uri); zgodovinski prikaz (3. in 8. maj 1945, 21. junij 1970), pesem Oj, Doberdob in Oče, mati za zaključek so bili sestavni deli enotnega prizora v spomin protikomunističnih žrtev. Nato so se rojaki zadržali v domu skozi ves popoldan.

Lanús

12. julija je šolska mladina pod vodstvom učiteljstva priredila spominsko proslavo 25-letnice zdomstva. Z glasbo in s petjem so otroci spremljali skioptične slike iz slovenskega zemljepisa splošno in iz zgodovine v času okupacije, revolucije in odhoda od doma.

Odperti grobovi II.

V začetku junija je izšel 2. zvezek pričevanj o partizanskih zločinih nad idejnimi nasprotniki-protikomunisti. „Bela Krajina joka“ je podnaslov 2. zvezka „Odprih grobov“. Avtor Franc Ižanec je osebno zbral 21 pričevanj tokrat iz B. Krajine. Uvod je napisal in pri tem delu sodeloval g. dr. Filip Žakelj. Knjiga je na razpolago pri avtorju in v Dušnopastirski pisarni.

Koncert — Castelar

18. julija je v veliki dvorani Slovenske hiše v okviru društva „Slovenska Pristava“ (Castelar) nastopil Mladinski pevski zbor pod vodstvom ge. Marije Fink-Geržiničeve. 39 mladih pevk je v dveh delih podalo 24 pesmi (glej celoten program v „Svobodni Sloveniji“, 23. julija 70, str. 3), zadnjih 5 skupaj z 8 fantovskimi glasovi (bariton). Zaradi izredne ubranosti in sproščenosti v podajanju je bil tudi učinek pri poslušalcih, spontan in dolgotrajen aplavz, lep izraz hvaležnosti in priznanja ge. Mariji in spodbuda mladim pevkam ter tokrat prvič nastopajočim pevcem.

Občni zbor — Pristava

20. junija t. l. je bil občni zbor Društva Pristava (Castelar-Morón). Za predsednika je bil ponovno izvoljen g. France Pernišek. Tudi ostali člani odbora so v glavnem ostali isti kot v pretekli poslovni dobi.

Občni zbor — Mendoza

Že meseca maja je imelo Društvo Slovencev v Mendози občni zbor. V novi odbor so bili izvoljeni: predsednik Pavle Bajda; podpredsednik Mirko šmon; tajnik Stane Grebenc; blagajnik Karel Kavka; gospodar Dane Žumer; odborniki: Janez štirn, Maks Ovjčjak in Peter Bajda ml.; duhovni vodja č. g. Jože Horn; nadzorni odbor: Luka Grintal, Jože Žumer in Jože Bajda; razsodišče Pavel Božnar; v šolskem odboru so: P. Bajda, Ana Ovjčjak in Marija Grebenc.

24. september

TAKO JE GOVORIL SLOMŠEK

1 Slovenci so dobrega srca; kar imajo, radi dajo, da drug drugemu pomagajo. Tako je prav...

2 Vsakemu stanu je Bog dal svojo dobroto, svojo lepoto, svojo žalost in svoje veselje.

3 Potrpežljivost težave polajša, nadloge preloži, grenkosti poslajša.

4 Učenost brez čednosti je cvet brez sadja... Sreča še ni to, kar se dobrega naučiš, ampak kar storiš... Vse drugo lahko izgubiš, le tega, kar znaš in dobrega veš, ti nihče ne more vzeti.

5 Žal naj ti bo le za tri reči svojih preteklih dni: za storjeno hudo, za zamujeno dobro in pa za izgubljeni čas. Blagor mu, kdor se varuje tega trojnega.

6 Je li morda slovenski jezik tako grd in zarobljen, da bi se morali sramovati slovenske govornice? Lepe so pridige v nemškem jeziku, pa tudi v slovenskem lepo teko.

7 Slovenski starši, ki znajo slovensko, pa svojih otrok slovenskega jezika ne uče, zapravijo svojim otrokom drago domačo reč, slovenski jezik, ki so jim ga izročili njihovi dedje.

8 Materin jezik je najdražja dota, ki smo jo dobili od svojih staršev. Skrbno smo ga dolžni ohraniti, olepšati in svojim mlajšim zapustiti.

9 Ne bodi vaš sram, da ste Slovenci; to naj bo čast! Prva moja žalost je, da nas tujci zatirajo. Vedimo se tako, da bomo vse časti in hvale vredni pred Bogom in pred ljudmi.

10 Druga žalost mojega srca je slaba navada Slovencev, da so svojega rodu in jezika sramujejo in slovensko govoriti nočejo. Nikarte tega, ljubite svoj narod, spoštujte svoj jezik!

„Duhovno življenje“

je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.

Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

Registro de la Propiedad Intelectual No. 843.966.

Tiska Vilko s. r. l., Estados Unidos 425, Bs. Aires, Argentina

Poverjeniki:

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.

Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

KANADA: Ivan Marn, 131, Treeview Drive, Toronto 14, Ontario, Canada.

TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

ITALIJA: Zora Piščanec, Riva Piazzutta 18, Gorizia, Italia.

AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

Naročnina:

Celotna naročnina v Argentini in obmejnih državah znaša pesov ley 18.188 27.—; v ZDA in Kanadi 7 dolarjev; v Avstriji 125 šilingov; v Italiji 2.800 lir; drugje protivrednost dolarja.

Denarna nakazila na naslov:

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Bs. Aires, Argentina

NASLOVNA STRAN „Duhovnega življenja“ in „Božjih stezic“: Hotimir Gorazd

DUHOVNO ŽIVLJENJE